



# Діти Христорожди

6  
2001

## РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ ХРИСТІЯНСЬКОЇ РОДИНИ

Заснований у 2000 році

**Засновники:**

Релігійне видавництво  
"Добра книжка"

**Періодичність:** раз на два місяці

**Реєстраційне свідоцтво**

**ЛВ №465**

**Головний редактор**  
Роман БРЕЗІЦЬКИЙ

**Редакційна колегія:**

Єп. Софрон ДМИТЕРКО

Єп. Станіслав ПАДЕВСЬКИЙ

Єп. Маркіян ТРОФИМ'ЯК

Єп. Роман ДАНИЛЯК

о. Петро ГЕРИЛЮК-

КУПЧИНСЬКИЙ, ЗСД

с. Володимира МАКСИМІВ, ЧСВВ

Неоніла СТЕФУРАК

**Відповідальний секретар**  
Йосиф ВОРОБЕЦЬ

**Літературний редактор**  
Оксана ПРИЙМАК

**Художній редактор**  
Олена ШАХОВСЬКА

**Технічний редактор**  
Андрій ХАРЧЕНКО

**Комп'ютерна верстка**  
Ольга КОВАЛИШИН  
Оксана РАВСЬКА

© Релігійне видавництво  
"Добра книжка", 2000

**Адреса редакції:**  
79058, м. Львів, вул. Куліша, 22/За  
тел.: 72-69-72, 97-89-50  
e-mail: gbook@icmp.lviv.ua

### ЗМІСТ

<b>1. Сторінка головного редактора</b> Отець говорить до Своїх дітей .....	2
<b>2. Ave, Marie!</b> Марія Вальпорта "З Назарета до Вифлєєма" .....	4
<b>3. Двері у вічність</b> На дорозі до Бога .....	6
<b>4. Поетична сторінка</b> Андрій Бойчук Дарунок .....	7
Дитяча колядка .....	13
<b>5. Найкращий дар</b> Роман Дерев'яно "Оціни Мій Дар" .....	8
<b>6. Історія однієї з'яви</b> Що таке Гарабандаль? .....	11
<b>7. Благословенна земля</b> Йосиф Воробець Хресна Проща до Страдча .....	14
<b>8. Наші інтерв'ю</b> Єп. Станіслав Падевський "Одна велика спільнота любові" .....	17
<b>9. Роздуми на тлі великого ювілею</b> о. Петро Герилюк-Купчинський, ЗСД Христос і вічна Батьківщина .....	20
<b>10. Наші святині</b> Йосип Саяк Холмська Матір Божа .....	22
<b>11. Родина і час</b> Серце за серце .....	24
<b>12. Наша молитва</b> бр. Теодот Богородице Діво .....	25



## ОТЕЦЬ ГОВОРІТЬ ДО СВОЇХ ДІТЕЙ

(Продовження. Початок у №5)

Бачите, о люди, що цілу вічність Я мав тільки одне прагнення: дати людям можливість пізнати Себе, дозволити їм полюбити Мене. Я прагнув неухально бути поряд з ними. Хочете мати правдивий доказ того прагнення, котре висловив?

Задля чого Я наказав Мойсееві збудувати святиню і Кивот Завіту? Чи не для того, що щиро прагнув оселитися з Моїми створіннями, людьми, як Отець, Брат, вірний Приятель?

Однак люди про Мене забули, ображали Мене незліченними гріхами. Саме тому Я дав Мойсееві Мої заповіді, щоб все-таки пам'ятали про Бога, їхнього Отця, і про Його єдине прагнення спасти їх. Прагнув, щоб люди, які виконуватимуть заповіді, пам'ятали про Отця безконечно доброго, який турбується про їхнє спасіння тепер і в майбутньому.

Все те знову пішло в забуття, і люди застрягли в помилках і страху, вважаючи, що важко дотримуватися заповідей, котрі Я дав через Мойсея. Встановили інші правила, відповідно до своїх вад, які легше виконати. Поступово - в перебільшеному страху, який відчували переді Мною - щораз більше про Мене забували і зневажали гріхами. Незважаючи на це, Моя Любов до людей, Моїх дітей, не зменшилась.

Коли переконався, що ані патріархи, ані пророки не могли посприяти тому, щоб люди Мене пізнали і полюбили, Я постановив прийти Сам. Але як це вчинити, щоб перебувати між людьми? Не було іншого способу, як тільки прийти Самому в другій Особі Мого Божества.

Та чи упізнають люди Мене? Чи Мене послухають? Ніяка майбутня подія не укрита переді Мною. Тому на обидва питання відповів Сам Собі: *"Навіть перебуваючи біля Мене, знехтують Моєю присутністю. В Моєму Синові негідно зі Мною поведуться, незважаючи на все добро, яке їм виявлю. Зневажать Мене в Моїм Сині, розірвуть, щоб убити Мене"*.

Чи це стримувало Мене? Ні, Моя Любов до Моїх дітей, людей, дуже велика. Нічого Мене не стримувало. Знайте, Я полюбив Вас, можна було б сказати, що більше, ніж Мого улюбленого Сина, більше, ніж Себе Самого.

Наскільки правда те, що вам говорю? Навіть, якщо б життя і смерть одного з Моїх створінь вистачило би - подібно до смерті



Чудотворне Розп'яття з Мілятина

Мого Сина - пожертвувати за гріхи інших людей, Я би завагався. Чому? Тому, що Я би зрадив Мою Любов, прирікаючи на терпіння іншу дитину, яку люблю, замість того, щоб терпіти Самому в Моєму Синові. Не хотів би ніколи завдавати терпіння Моїм дітям.

Ось коротко про Мою Любов аж до Мого приходу поміж людей за посередництвом Мого Сина. Більшість людей знає всі ті події, але ігнорує суть справи, а саме, що Любов всім керувала.

Так, це Любов. На неї прагну звернути вашу увагу. Проте тепер ту Любов забуто. Прагну її вам пригадати, щоб ви навчилися пізнавати Мене таким, яким Я є. Не будьте ж боязливими невірниками перед Отцем, який вас так любить.

В тій розповіді - як бачите - ми перебуваємо заледве в перші дні першого століття, а Я хотів би її довести до наших днів: до XX століття.

Як же Мою Любов, любов Отця люди

*Діти Непорочної*



забули? Я ж вас люблю так ніжно! Чого лише не вчинив в Особі Сина Мого, котрий став людиною! Божество було укрите в тій людській природі: малій, бідній, упокореній. Жив з Моїм Сином, Ісусом, життям повним самовідречення і праці. Приймав Його молитви, щоб вказати людині дорогу, яка дозволить їй завжди справедливо чинити, й безпечно дійти до Мене!

Звичайно, добре розумію слабкість Моїх дітей. Задля того порадив Моєму Синові дати їм засоби, з допомогою яких піднімуться зі своїх упадків.

Ті засоби допоможуть їм очиститися від гріхів, аби знову вони стали дітьми Моєї Любові. Це насамперед сім Тайн. Проте найдоступнішим способом для вашого спасіння - попри ваші упадки - є Хрест, а на Ньому Найдорожча Кров Мого Сина, котра, якщо тільки цього прагнете, щохвилини виливається на вас чи то в Тайні Покаяння, чи під час Найсвятішої Жертви Святої Літургії. Мої дорогі діти, вже двадцять віків наповнюю вас тими благами і особливими ласками, а результат такий мізерний!

Багато Моїх створінь, які за допомогою Мого Сина стали дітьми Моєї Любові, дуже скоро потрапили у вічну прірву. Справді, не пізнали Моєї безмежної Доброти. А Я вас так люблю! Зокрема ви, ті, хто знає, що Я Сам приходжу задля того, щоб з вами порозмовляти, щоб дати вам можливість пізнати Мою Любов - не кидайтеся в прірву, зжальтеся над собою. Я - ваш Отець.

Якщо би ви назвали Мене Отцем і засвідчили б Мені свою любов, чи було б Моє Серце таке затверділе і байдуже, що дозволило би вам загинути? Ні, ні, Не вірте в це! Я - найкращий з батьків! Знаю слабкість Своїх створінь! Прийдіть до Мене, прийдіть з довір'ям і любов'ю, а Я після вашої скрухи серця пробачу вам! Навіть якщо б ваші гріхи були такі огидні, як болото, ваша віра і ваша любов дозволять Мені про них забути; не будете осуджені. Я - справедливий, це правда, але Любов віддячиться за все!

Послухайте, діти Мої! За допомогою одного порівняння прагну переконати вас у Своїй Любові. Для Мене ваші гріхи - як залізо, а ваші акти любові - як золото. Навіть, якщо б ви дали мені тисячу кілограмів заліза, не буде воно для Мене значити стільки, як десять кілограмів золота, яке ви Мені пожертвуйте! Це означає, що маленькою крихтою Любові можна відпокутувати за великі провини.

Це лише незначна схожість на Мій суд над Моїми дітьми, людьми, всіма без винятку. Тому треба приходити до Мене. Я так близько до вас! Через це треба любити Мене і шанувувати, щоб не осудив вас, або судив з нескінченною милосердною любов'ю. Не сумнівайтеся! Якби Моє Серце не було таким, світ вже давно перестав би існувати, коли вчинив гріх! Тим часом ви свідки, що Моя опіка неухайно виявляється через ласки і різноманітні блага. Можете з того зробити висновок, що Отець існує над всіма батьками, який любить і ніколи не перестане любити, лише щоб ви цього прагнули.

Приходжу до вас двома дорогами: *через Хрест і Євхаристію!*

**Хрест** є Моєю дорогою сходження до Моїх дітей. Постановив, що через Нього Мій Син вас відкупить. Для вас Хрест є дорогою до Мого Сина, а через Мого Сина до Мене. Без Нього ви ніколи не могли би прийти до Мене, бо людина через гріх накликала на себе кару розлуки з Богом.

В **Євхаристії** перебуваю поміж вами, як батько у родині. Мій Син встановив Святу Євхаристію, щоб з кожного Кивота вчинити скарбничку Моїх ласк, Моїх багатств і Моєї Любові, аби дати її людям, Моїм дітям.

Тими двома дорогами неухайно сходять Моя Могутність, а також Моє незмірне Милосердя.

Об'явив вам, що Мій Син Ісус представляє Мене перед людьми і що через Нього постійно перебуваю між ними. Тепер прагну вам показати, що приходжу до вас також через Мого Святого Духа, щоб бути посеред вас.

Місія Третьої Особи Мого Божества відбувається без розголосу і людина часто її не помічає. Для Мене, проте, це дуже відповідний спосіб, який уможливорює Моє перебування не тільки в Кивоті, але також в душах всіх, хто перебуває в стані ласки. В них споруджую Мій Трон і там завжди перебуваю як правдивий Отець, який любить, охороняє і допомагає своїй дитині. Ніхто не може зрозуміти радості, яку відчуваю, коли перебуваю на самоті з душею. Ніхто ще не зрозумів безмірних прагнень Серця Бога Отця: прагну, щоб Мене знали, любили і почитали всі, праведники і грішники. Це три ознаки честі, котрі прагну отримувати від кожної людини, бо Я завжди милосердний і добрий, навіть до найбільших грішників.

(Продовження у наступному номері)



## “З Назарета до Вифлеєма”

(Продовження. Початок в №1, 2, 3, 4, 5)

Ісус промовляє:

“Всі чисті невісти переживають дивовижний стан жіночої радості, коли до них наближається пора материнства. У незбагненно більше захоплення увійшла Моя Свята Матір, коли наближалось Її піднесення материнства!

Усвідомлене материнство - це вершина любові. Любов материнська, якщо вона правдива, становить любов повну, досконалу і найпіднесенішу з усіх видів любові на землі. Вона набагато палкіша, ніж любов, яка єднає дітей з однієї колиски; чистіша, ніж любов, яка з'єднує два тіла.

Марія, однак, не була тільки створінням, що любило Своє дитя, яке в Ній плекалося і становило плід любові двох істот. Марія любила у Своему Синові Бога, Котрий прийшов до Неї зі Своєю Волею, Своєю Любов'ю, Своім Послухом, щоб стати Тілом з Її тіла.

Споглядала Своє непорочне лоно і бачила в ньому кивот для живого Бога. Відчувала, як пульсує в ньому серце, і знала, що це Серце Бога, Котрий став тілом. Своім прагненням наблизилася хвилину, в котрій повинна була вчинити зі Своїх рамен престіл для Мене, щоб вперше жертвувати Гостію для в'єднання прощення. І Сама Собі присягала, що Мене любитиме так, як тільки Вона - не обтяжена гріхом - зуміє любити. Хотіла таким чином наперед винагородити Мені за те, що вже сльозами наповнило Її очі та закривавило Її Серце: за муку Моєї місії Відкуплення.

Побожні люди в переддень важливого для них свята очищаються духовно. Чинять це, щоб упізнати волю Господа і щоб бути гідними Його благословення для справи, котру саме розпочинають. Можете



собі уявити, як це Створіння - вже досконале в молитві - оточило Себе містичними заслонами, щоб ізольоватися в духовному зосередженні. Було воно щораз більше з хвилиною наближення Мого народження.

Подорож з Назарета до Вифлеєма проходить для Марії наче за містичною огорожею, відкритою лише до Неба. Воно зближалось щораз більше до Неї, щоб утворити понад Нею царську заслону, обсіпану діамантами, з ангельськими хорами, з небесними співами.

Марія вже перебувала в захопленні. Натоп сторонилося, бачачи, як проходить повз нього мовчазний чоловік і тримає за вуздечку ослика з Невістою, майже дівчинкою, цілком зануреною в думки. Здавалося, що з них променіла якась ясність і зринав небесний запах. Люди не в силі були пояснити, чому найбільш в натовпі виглядали наче царі, перед котрими розступалися з пошаною, немов морські хвилі, які розсікаються чудесним човном.

Це проходила Зірка Моря. Це Човен, який ніс Мир,

входив туди, де була війна. Це Переможниця проходила там, де повзав сатана. Очищала дороги для Слова, котрі необхідні були для поєднання Неба із Землею.

Бліда і спокійна йшла назустріч Любові, яка проявлялася не лише в обіймах духовного вогню, але й в теплі справжнього тіла, котре було з невісти і було Богом.

Йосиф перервав цей екстаз, вдивляючись в Неї (Марію), сповнений пошани, наче переходив через Божий поріг. Хотів, щоб його жінка підкріпилася і відпочила. Не було тоді багатослів'я. Тільки один погляд, одне слово: “Йосифе”... потиск руки, і в Йосифа влилася хвиля піднесення, немов би з чаші, наповненої по вінця.

Слова зміцнюють атмосферу, в котрій живе Бог. Праведним непотрібно слів, аби їх переконати у Божій присутності і у предивних наслідках тієї присутності в серці. Або вірять, або не вірять. Якщо маєте Бога в собі, коли відчуваєте Його, живого в створінні - вірите. Якщо не маєте Бога, жодне сло-

*Діти Непорочної*



во не в змозі вас переконати про з'єднання Бога з людським серцем. Ласка віри це те, що дає спроможність вірити. А посідання Бога це те, що дає можливість відкрити Господа, який живе у вашому ближньому. Ми людськими умами не в змозі пізнати таємницю Бога і причин Божого діяння. Мої дороги є понад вашими дорогами. Лише тоді, коли живете в смиренні, занурені в надприродне, можете побачити через щілину, відкриту Добротою для вас, духовні узи і неймовірну єдність поміж душею і Богом.

Створіння, вибрані Богом для пізнання екстазу, живуть як іскри, що танцюють в пожежі, в радості сліпучого блиску, в цілості Божественного полум'я, в злитті іскри з полум'ям, щоб щораз повніше жити, розпалювати себе і запалювати інших. Насичують себе поживою в Осередку Любові, підносяться до Любові. Їхня любов збільшує Її хвалу. З Любові черпають життя і власну хвалу.

Марія носила в Собі Найсвятіший Вогонь, була вогнем. Закони життя руйнувалися, підкорялися цьому життю у полум'ї. І були вони усе більше понівечені в міру того, як пожежа наближалася, щоб перемінитися в Тіло новонародженого. Задля того в щасливу мить Моєї з'яви на світі Марія занурилася в захоплення, в сяйво Осередка Вогню. Вийшла з нього, несучи на руках Квітку Любові. Перейшла від голосів Божественного Полум'я до ангельських голосів; від сяйва Тройці до піднесення, до оглядання ангельсь-



ких хорів, котрі сходили проголосувати землі обітницю Миру. Марія стала Царицею, Матір'ю Царя царів. Після обняття

Бога Своїм піднесеним духом Марія обійняла Сина Божого, Свого Сина, руками, котрі не знали обіймів чоловіка".

Веселих Свят і  
Щасливого Нового Року!

Марія Вальторта,  
27 листопада 1943 року

Переклад з польської  
Йосифа Воробця.





## НА ДОРОЗІ ДО БОГА

Кожна людина за життя переживає різноманітні кризи, проходить через важкі випробування, набуває певного досвіду, формує власні переконання.

Таким чином, для одних пережите терпіння приносить користь, віру; для інших - це духовне надломлення, розчарування, зневіра, несправедливі докори на власну долю. Однією з таких глибоких і важких криз, в яку може потрапити людина, є криза віри.

Криза віри створює навколо людини темряву, а в ній неможливо побачити те, що нас оточує. Криза віри іде в парі з браком внутрішнього духовного життя людини. Такий стан душі унеможливує діяння, бо відсутність внутрішнього життя - це відсутність ласки. Людина повинна добре знати: хто не перебуває в Божій ласці, той нічого доброго вчинити не в змозі. Коли в людині слабка віра, внутрішнє життя криється за маскою. Це суцільний обман. Таке замасковане життя не б'є ні джерелом, ні світлом, ні необхідною силою до ділання. Проте ворог людський не спить, а чатує над кожною людиною. Тільки-но побачить яку-небудь слабкість в душі, відразу ж старатиметься підсилити її та довести людину до повного упадку. Як сильно помиляється той, хто вже повністю зматеріалізований, а тому засліплений своїм "Я", повним пихи, марнотності та зарозумілості, дозволяє тим пристрастям зростати і допомагає сатані в його справі спустошення душі. Князь брехні завжди як силу подає те, що насправді є слабкістю, тому й називає слабкість силою. Таким чином безліч душ притягує до себе. Сатана згрішив гордістю і через неї доводить людину до гріха. У тій тяжкій боротьбі людина в змозі перемогти сатану лише тоді, коли стане покірною. Без покори нема духовного поступу, без неї побудова Божого Царства в душах просто неможлива.



На дорозі до Бога, такій непростій і важкій, дуже часто людина не витримує випробування і знеохочується, зневірюється в сенсі віри, любові до ближнього. Проте людина забуває, що вона сама по собі є дуже легковажною, непостійною, схильною до зрад. Отець Небесний, який любить нас усіх, і праведників, і грішників, добре про це знає, тому завжди виявляє до нас таку терпимість і розуміння, дає нам право вільного вибору. І від кожного з нас залежатиме, що виберемо: чи вічне щастя, чи вічну агонію, тобто чи вічне життя, чи смерть?

На початку того шляху дуже важливо мати повне довір'я та любов малої дитини до нашого Господа, бо тільки через любов можна прийти до Бога. Плодами Божої Любові є віра, надія, любов. Звідси випливає пошана до особистої та суспільної волі, повага до справедливості, котра єднає людей і робить те земне паломництво лагідним і спраглим.

З гордості, ненависті, поділу постає несправедливість, неволя, утиск, котрі допроваджують людей і народи аж до розпачу.

Плодами віри, надії та любові є спокій сумління, мир у родинах і народах. Люди, справедливі, добрі, несуть у світ цивілізацію, сприяють розвитку правдивого мистецтва, котре не згіршує, а допомагає людині в осягненні добра, правди, краси.

Плодами гордості є ненависть, війни, деградація людини, деморалізація мистецтва.

Тому так важливо для простої маленької людини наповнювати світ любов'ю, вмінням дарувати щодня усмішку своєму ближньому. На жаль, сучасна людина все частіше відходить від Бога до власних уявлень про щастя. І чим далі відходить, тим більша порожнеча оточує її. Тоді вона відчуває себе самотньою, всіма покинутою істотою, без любові та миру. В такій ситуації людина повинна знати, що на неї, незважаючи на її гріхи, упадки, помилки, завжди чекає люблячий Отець. Він постійно виходить на її дорогу в надії на повернення блудного сина. Всі знають цю євангельську притчу, в якій блудний син після розтрата своєї частки майна, опинившись у скруті, все-таки вирішує повернутися до свого батька. Яке ж було його здивування, коли після очікуваного справедливого суду батька, його зустріла любов. Так, саме любов батька допомогла блудному

*Діми Непорочної*



синові щиро покаятися і навернутися до чесного життя в любові. Так, саме любов Отця Небесного є запорукою навернення, спасіння людини. На цій істині кожна людина повинна будувати все своє життя і постійно пам'ятати, що справжня любов завжди прагне себе віддати, обдарувати і опасливити свого ближнього, не очікуючи на взаємність. У кожному вчинку любові перебуває Бог.

Якось Ісус Христос сказав одній провидиці: *"Ви можете відкинути Мою Любов, Мою Жертву, котра завжди і неухально очищає вас перед вашим Отцем і повертає вам вічне життя. Але пам'ятайте, життя - це час вашого вибору і кінцевого рішення в підсумку... перебувати разом зі Мною навіки чи залишитися одному - проти Мене"*. Тому Отець Небесний прагне, щоб у кожній людині якнайшвидше народилась не тривога, сором, бунт, а велика вдячність за дар Його Любові, виявленої їй в Ісусі Христі, Його Слові, принесеному в жертву людині і за людину. Лише справжня Божя Любов допоможе кожному з нас стати духовною людиною, по-справжньому оцінити дар Отця Небесного, Жертву Ісуса Христа і перейти через усі кризи віри на тій єдиній дорозі до Бога, дорозі Любові до Вічності.

Редакційна

## Поетична сторінка

### Дарунок

...Микола крізь сон своєю потилицею відчув щось тверде під подушкою. Прокинувшись, поволі розплющив очі. Праву руку засунув під подушку і натрапив на пакунок. Відразу збагнув - сьогодні подвійне свято: День святого Миколая і його, Миколин, день народження. Йому двадцять літ. Учора повернувся з війська. Так довго тужив за рідною домівкою. Два роки не бачив він матері і бабусі. Лиш батька не знав від народження.

За розповідями бабусі, коли Миколі виповнився рочок, його татко Михась загинув у далекій чужій країні, що несла на собі ім'я печалі - Афганістан. Ще з шкільних років хлопець від вчительки географії дізнався про цю дику країну жаків, де люди не знають жалю, де народ донині винищує сам себе. І, слава Богу, Микола служив в іншій армії, на Батьківщині, у державі, що живе мирним життям. Ось він знову вдома, серед своїх рідних.

Припіднявшись з постелі і відсунувши у сторону подушку, хлопець обережно розгорнув пакунок.

На цупкому папері лежали дерев'яний різьблений хрестик і вистругана з дерева, обпалена орнаментом у гуцульському стилі, сопілка.

На Миколині плечі ніжно лягли материнські руки.

- Це, синку, дарунок, вважай, з того світу. - тужливо вимовила мати. - Від твого рідного батька. Позавчора у клубі на зустрічі з ветеранами Афганістану, куди мене запросили, підійшов один чоловік і вручив оцей пакунок. Представився майором Макаренком у відставці. Разом з татком в одній роті були. Запросила його додому на чай. Довго розмовляли. З розповіді майора я дізналась, як вони натрапили на ворога. Їхня невелика рота охороняла дві машини з вантажем, що рухалися до однієї з військових частин. Шлях йшов через гори. Коли були вже у горах, зненацька на них сипонув град куль. Зав'язався бій. Але ворогові допомагали ті ж гори. Роту було майже всю знищено. Допомоги чекати нізвідки. Смертельно ранений татко встиг передати пакунок і вимовити останні слова: "Знайди мою сім'ю і вручи цей дарунок моєму синові." Майже два десятка років шукав нас Макаренко і нарешті знайшов мене на зустрічі у клубі. Чудом лишився живим. Це незвичайно мужня людина. Земний уклін йому! Після шпиталю вернувся до сім'ї у Полтаві. Інвалідом. І шукав, шукав.

Тут надійшла бабуся, важко зітхнувши, зажурено похитала сивою головою. Лагідно поцілувала свого онука. Вона щойно повернулася з церкви, з святкової відправи. Мати продовжила промову:

- Коли ми з батьком одружились, у нас була заповітна мрія - спорудити свій будинок і виростити садок вишневий коло нього. Та не судилось нам. Війна ця забрала і татка, і нашу мрію.

В кімнаті стало тихо. Всі мовчали. На душі у кожного сумно і тяжко. Микола взяв хрестик, почепив на ниточку, і повісив на стіні біля бабусиних образів. Зроблений батьковими руками, дерев'яний хрестик став оберегом їхньої родини. Подумки, в душі хлопець вирішив сам втілити в життя батьків задум - спорудити будиночок і вишпекати садок вишневий коло хати. Бо буде працювати, трудитись. І його ненька на старості втішатиметься втіленою мрією.

Миколині пальці лагідно торкнулись невеличкої сопілки. І полинула журлива мелодія, мелодія-реквієм по тисячам й тисячам марно загиним, котрих послали у чужий дикий край кілька, вижилих з розуму, доживаючих свій вік, старців.

Андрій Бойчук, м. Калуш



## “ОЦІНИ МІЙ ДАР”



Одного разу бельгійська провидиця Маргарита прийшла до храму на Службу Божу і застала там лише п'ятеро людей. Зі смутком у серці промовила до Господа: *“Порожня нині Твоя церква, Господи”*. І відразу ж отримала відповідь від Ісуса: *“Наповни цю порожнечу своєю любов'ю. Оціни Мій Дар!”*

У наш час для багатьох християн прихід на Службу Божу до храму перетворився на справжню проблему. Одні вважають, що недільна Літургія - це пуста трата часу, мовляв, Бог і так знає все про мене, тому Я краще помолюся

вдома чи в полі, чи в лісі, чи на рибалці. Для інших Служба Божа занадто довга, от коли б її скоротили до 15 хвилин, тоді можна було би ходити... І лише невеличка кількість вірних з любові до Бога йде на Службу Божу, забуваючи про свої хвороби, проблеми, сімейні негаразди...

Безумовно, Служба Божа за один раз нікому ще не відкрилася. Щоб оцінити по-справжньому цей безцінний Дар Спасителя, необхідна праця над самим собою та прагнення особистого духовного зросту. Найбільшу кривду, яку може заподіяти собі людина - це запедбати працю над собою. Кожне духовне зростання людини потребує часу і не можна проминути жодного етапу. Тому розпочати духовну дорогу можемо з відвідин Служби Божої, з любові до Матері Божої, нашої Матері, яка завжди, з особливою ніжністю допоможе нам щораз глибше і краще входити у таємницю Божественної Літургії, у таємницю Божої Присутності. *Входження в цю таємницю, пережиття в ній радості від зустрічі з Богом, відпочинок на душі, насичення прагнень серця і його зміцнення* - не завжди легке і просте. Але цей етап в духовному житті необхідний, бо без нього ми ніколи не зможемо оцінити Жертви Спасителя і не навчимося по-справжньому переживати Службу Божу серцем.

В одному із Своїх послань Матір Божа в Меджугор'є сказала: *“Дорогі діти! Прагну закликати вас свідомо переживати Службу Божу. Серед вас багато відчують її красу, але є й такі, котрі неохоче приходять. Я вас вибрала, дорогі діти, а Ісус вам дає Свої ласки на Службі Божій. Переживайте свідомо Службу Божу і нехай прихід на неї буде для вас радістю. З любов'ю приходьте і переживайте Службу Божу...”* (3.04.1986). І людина повинна знати, що пережиття Служби Божої є ласкою, яку можемо вимолити у Бога, проте це не звільняє нас від обов'язку глибокого пізнання і доброї підготовки до неї.

*Діти Непорочної*





Не раз в церкві можна побачити, як під час Причастя на цілу громаду вірних всього лише двоє чи п'ятеро християн приступають до Пресвятої Євхаристії. Що це? Просте небажання чи незнання? Швидше всього незнання і переконання, котре глибоко вкорінилося у свідомість християн і зародилося від зовнішньої обрядовості. На жаль, люди не знають і не розуміють, якого Дару вони самі себе позбавляють на кожній Службі Божій, бо краса Божественної Літургії



- це жива Жертва Любові Христа, Котрий за нас пішов на Хрест. Кожного разу, коли беремо участь у Службі Божій, можемо сказати, що мова тут йде про Когось, Хто настільки сильно полюбив нас, що завжди готовий давати нам Себе Самого без усяких умов і вимог. Краса Служби Божої полягає у тому, що Бог завжди готовий нам вибачити, виявити нам Своє милосердя і наситити нашу душу і тіло. Щоб відчутися усю велич Дару Христа, необхідно увійти в таємницю Божої Любові у всьому, неухайно прагнути жити тією любов'ю і відповідати на неї усім своїм життям.

Дуже сумно, коли християнин неохоче йде на Службу Божу, це видимий знак того, що нічого не розуміє. Йому загрожує духовна посуха, пустеля і смерть. Такий спосіб релігійного життя не дасть людині розвинути в собі тих дарів, якими її Бог обдарував.

Отож, що необхідно знати людині, яка вирішила піти на Службу Божу. Перш за все вона повинна добре усвідомити, куди йде і задля чого туди йде? Далі людина повинна відвести якийсь час вдома, щоб помолитися до Отця Небесного, щоб духовно приготуватися до зустрічі з Ісусом. Всю дорогу до храму християнин повинен молитися, уникати світських розмов, а думати лише про нашого Спасителя, про Його Жертву і безмежну Любов до нас. Перед входом до церкви необхідно простити все зло усім своїм ворогам, неприятелям; опісля самому широко покаятися у своїх гріхах і попросити за них про-

щення в Отця Небесного. Перед самим входом до храму обов'язково пожертвуй цю Службу Божу Отцю Предвічному в якомусь намірі. Увійшовши всередину церкви, зверни свій погляд спершу на Кивот, бо там перебуває наш Господь Ісус Христос, живий і утаєний. Подаруй Йому усмішку в своєму серці, скажи, що любиш Його. Далі, сприймай усе таїнство Служби Божої серцем, духовним чином стань на Голготі перед Св. Хрестом, на якому висить розп'ятий живий Спаситель і разом з Матір'ю Божою перебувай там до кінця Служби Божої, серцем обіймай Його, цілуй Його Святі Рани, жертвуй їх Отцю Небесному, благоговій перед Ним і дякуй Йому за безцінний Дар Любові Спасителя.

## Молитва

### приготування до Служби Божої

Отче Небесний, дякую Тобі за потребу зустрічі з Тобою і з людьми. Дякую Тобі, що створив нас для братерства і щастя, котре дає нам любов до інших. Дякую Тобі за кожну приятну руку, котра допомагає мені проходити через життя.

Дякую Тобі за всі зустрічі, котрими приносив(ла) іншим радість і за ті, котрі спричиняли власне радісне серцебиття.

Особливо дякую, що дозволив мені ще нині зустріти Тебе в Твоєму Синові, Ісусі Христі, Котрий тут завжди перебуває для мене в Божому Слові та в Євхаристії. Дякую за Його Присутність посеред людей.



Ісусе, прагну зустріти Тебе в тій Службі Божій. Ти - мій приятель. Коли не наслідуюся наблизитися до інших, то до Тебе завжди можу прийти. Можу перебувати з Тобою постійно, коли інші мною погорджують. Ти Сам можеш заспокоїти моє серце. Зішли мені Твого Духа, щоб зрозумів значення зустрічі з Тобою.

О, моя Мати, Маріє, Ти день в день перебувала з Ісусом і знаєш Його найкраще. Допоможи мені подолати перешкоди у тій зустрічі з Ним.

Маріє, прагну жити любов'ю, котра буде мені дана під час цієї Служби Божої. Виеднай мені ласку, щоб Слово Твого Сина мене визволило, щоб Його Любов і прощення вчинило мене спроможним вибачати. Навчи мене втішатися Службою Божою, як Ти раділа зустрічам з Твоїм Божественним Сином.

Ісусе, звільни мене від усякого тягара, щоб Служба Божа стала для мене світлом радості, бо я Тебе зустріну.

Дякую, Ісусе, за Твоє прагнення зустрічі зі мною.

Ісусе, прости мені, що безліч раз забував думати про Тебе під час Служби Божої, бо був розсіяний і мріяв про інші зустрічі, тому не досягнув з неї радості. Інколи навіть не знав, задля чого я там, а Ти, Ти жертвувалася на престолі з тією самою Любов'ю. Прости мені, визволи мене, щоб ця Служба Божа була правдивою зустріччю з Тобою.

Ісусе, прошу Тебе за священика, котрий відправлятиме Службу Божу. Нехай його серце буде готове до прощення усім. Визволи його серце на цю урочисту Жертву. Допоможи йому, щоб не потрапив у стан рутини. Нехай кожна Літургія буде для нього зустріччю, котра його оживить і дасть йому силу передавати іншим життя і радість.

Ісусе, знаю, скільки би нас могло бути на цій зустрічі з Тобою. Проте багато поглинутих матеріальними турботами, сповнених темпом життя, зрікаються її, втрачають усякий зв'язок з Тобою.

Ісусе, розумію Твій смуток: приходиш, складаєш Себе в Жертву, офіруєшся на поживу для багатьох, проте стільки залиша-

ється вдалині голодними, спраглими і втомленими. О Ісусе, прошу Тебе, дай їм ласку почути Твій заклик та відповісти на нього і приготуватися до зустрічі з Тобою. Пропиши Тебе за дітей і молодь, котрих Ти кличеш. Вони прагнуть братерства, однак дуже часто не приходять на Службу Божу, або коли в ній беруть участь, то зовсім не знають задля чого і нудяться. Відкрий їхні серця, щоб зазнали радості з таємниці зустрічі з Тобою.

Під час мого приготування до зустрічі з Тобою віряю Тобі моїх товаришів і знайомих, особливо хворих і літніх, котрі не в силі прийти до церкви. Ісусе, нехай відкриють Тебе в тих, котрі брали участь у Службі Божій (згадай імена хворих).

Ісусе, прошу Тебе за дітей, які співають на хорах. Нехай усі Тобі служать і голосять Твоє Слово. Нехай наші серця через спів наповнюються радістю і слухають уважно. Нехай усе пульсує радістю, коли Ти приходиш, Ти, Благословенний на віки.

Нехай любов наповнює душі та вчинить, щоб щезли гріх і ненависть.

Нехай усе розцвітає, коли Ти даєш Себе нам у великій Любові. Вчини, щоб зрозумів(ла) таємницю Твоїєї Жертви за нас, щоб міг(могла) Тебе величати з пошаною одночасно з усіма Твоїми сотворіннями на Землі та в Небі.

Ісусе, через Службу Божу зволь збільшити любов у моїй родині, спільноті, по всьому світі.

Ісусе, тепер вже моє серце готове до зустрічі з Тобою, вчини щоб всі тут присутні були також готові Тебе прийняти, щоб кожному душі пройняв вибух справжньої радості, щоб нам усім було добре разом.

Нехай щезнуть усі гріхи та їхні наслідки!

Прийди, Ісусе! Чекаю на Тебе! Прагну Тебе палко. Дякую, що прийшов(ла), і ця зустріч в Службі Божій розпочинається в Ім'я Пресвятої Тройці. Амінь.

Роман Дерев'янка





## ЩО ТАКЕ ГАРАБАНДАЛЬ?

**Чи дійсно Пречиста Діва з'являлася в Іспанії? Які важливі послання дала світові? Чи існує наукове пояснення неймовірних подій, що там відбувалися?**

### Поява ангела

Сан Себастьян де Гарабандаль – це маленьке село, близько 80-ти домів, що знаходиться в Кантабрійських горах на півночі Іспанії. 18-го червня 1961р. чотири дівчинки (зліва направо), Марі Льолі Мазон (12р.), Якінта Гонзалес (12р.), Марі Круз Гонзалес (11р.), і Кончіта Гонзалес (12р.) гралися на околиці села. Раптом вони почули звук, схожий на грім. Перед ними з'явився ангел. Він нічого не говорив і пезабаром зник. Бліді й помітно зворушені, дівчатка побігли до сільської церкви. Упродовж дванадцяти днів ангел з'являвся їм ще декілька разів, а 1-го липня він вперше заговорив, сповіщаючи, що наступного дня з'явиться їм Пречиста Діва як Мати Божа з гори Кармель.



### Пречиста Діва з'являється дітям

Чутка про появу скоро рознеслася. Поміж численних людей, що долучилися до мешканців села 2-го липня, щоби стати свідками великої події, було багато священників. Біля 6-ої год. вечора діти попрямували до місця, де вони бачили ангела. Їм з'явилася Пречиста Діва у супроводі двох ангелів. Одного з ангелів вони впізнали: це той, що їм з'являвся (пізніше довідалися, що це Архангел Михаїл), а другий виглядав точно так само. Над Пречистою було велике око, діти подумали, що це Око Боже. Вони розмовляли відкрито й просто з Небесною Ненькою і в її присутності проказували вервицю. Упродовж наступних півтора року Вона з'являлася сотні разів, іноді навіть кілька разів на день.

### Внутрішній голос попереджає екстази

Візії дівчаток попереджує внутрішній голос, що закликає тричі, кожен раз сильніше від попереднього. Після третього заклику вони бігли до місця, де вперше почалися візії і, впавши навколішки з усієї сили на гостре каміння, поринали в небесний екстаз. Голови закинені назад, зіниці очей розширені, ангельський вираз обличчя. Вони не реагували ні на уколи шпильками, ні на вогонь, ні на фізичний дотик, ні на яскраве світло, яке спрямовували просто в очі. Вага їхня змінювалася настільки, що двом чоловікам було дуже важко піднести одну 12-літню дівчинку, однак самі дівчатка могли без зусилля підносити одна одну, щоби поцілувати Пречисту.

### Екстатичні походи й падіння, що суперечать законам природи

Згодом почали з'являтися нові феномени. З головою закиненою назад, дівчатка в екстазі



прямували рука в руку без труднощів, іноді так швидко, що глядачі не встигали за ними. Під час цих екстатичних "летів", вони могли вмиг зупинитися, всупереч законам фізики, натомість натовп, як та автомашина, що мчить зі швидкістю і намагається стати, просто пробігав повз. Візіонерки ж ані не задихалися, ані спітніли, пульс був у нормі.

**Священик-єзуїт також бачить Марію й майбутнє велике чудо**

Одним із багатьох священників, свідків подій в Гарабандалі, був о. Люїс



## ІСТОРІЯ ОДНІЄЇ З'ЯВИ

Марія Андреу, молодий єзуїт, професор богослов'я. Вночі 8-го серпня 1961р., споглядаючи візйонерок в екстазі, о. Люїс скрикнув чотири рази: *"Чудо!"* По дорозі додому з приятелями тієї ж ночі він вигукнув: *"Який чудесний дарунок дала мені Пречиста Діва! Які ми щасливі, що маємо таку Матір в Небі...Сьогодні найщасливіший день в моєму житті!"* Невдовзі після цих слів, він опустил голову й відійшов у вічність. Пізніше у візії Пречиста сказала візйонеркам, що о. Люїс побачив Її і майбутнє велике чудо та помер з радості.

### Мати Божа цілує релігійні предмети

Коли свідки подій почули, що Мати Божа хоче цілувати релігійні предмети, вони стали приносити візйонеркам вервички, медалики, хрестики і шлюбні перстені. Часто дівчатка не знали, кому вони належать, бо предмети залишали на столику, призначеному для цього, коли візйонерок ще не було. Однак під час екстазу, керовані Марією, вони ні разу не помилилися, повертаючи шлюбні обручки й інші предмети відповідній особі. Під час Свого останнього візиту до Гарабандаля Пречиста Діва сказала Кончіті: *"Через поцілунок, яким Я наділила оці предмети, Мій Син творитиме дива..."* Ця обіцянка здійснилася, існують численні вістки про зцілення з усіх закутків землі.

### Чудо видимого Причастя

Щоби підтвердити надприродний характер подій, св. Архангел Михаїл сказав Кончіті, що у визначений день, невидиме Причастя, яке він їй давав, стане видимим на її язичі. Вранці 19-го липня 1962 р. вона в екстазі вийшла з дому, повернула за ріг сусідньої вулиці й там впала на коліна. Оточена натовпом, висунула язик і ті, що стояли поряд з нею, ствердили, що на ньому і в устах нічого не було. Раптом швидше, ніж може мигнути око, на язичі з'явилася яскраво-біла Гостія. Одному з присутніх, який був на віддалі кількох кроків, відеокамерою вдалося зняти останні моменти чуда.

### Події не мають природного пояснення

Дітей в екстазі обстежували видатні лікарі й психіатри. Один педіатр ствердив, що дівчатка цілком нормальні та що екстази не підлягали ніяким відомим фізіологічним явищам. Д-р Рікардо Пунсернау, провідний іспанський невропсихіатр, сказав: *"Із наукової точки зору неможливо пояснити надприродні причини всіх цих феноменів."* Д-р Гарсія Руїз і д-р Ортіз Гонзалес сказали: *"Мовчати було б науковим боягузством... Ми не знаходимо ніякого переконливого пояснення цих явищ."*

### Сліпий апостол і поширення послання по всьому світі



Джозеф Ломанджіно, нар. в Брукліні, 16-літнім юнаком внаслідок нещасного випадку втратив зір і нюх. Без зору й без нюху він дожив до 1963 року, коли йому в чудесний спосіб повернено нюх через посередництво отця Піо в Сан Джованні Ротондо в Італії. Там Джозеф запитав відомого стигматика, чи Мати Божа справді з'являється в Іспанії. Отець відповів ствердно, і Джозеф поїхав в Гарабандаль. Глибоко вражений, він вирішив робити все можливе, щоб розказувати про це іншим. Він почав із промов в рідному місті. Йому допомагали інші. Незабаром промови почали відбуватися в інших куточках країни й за кордоном. Засновано організацію, яка мала сповнити пророцтва Матері Божої Кончіті: *"Дім милосердя, який він (Джозеф) створить, принесе велику славу Богові"*. Сподвижники Гарабандаля з інших держав долучилися до Джозефа й до нью-йоркського осередку. Тепер послання з Гарабандаля поширюється в багатьох країнах на п'яти континентах.

### Візйонерки сьогодні

Троє із чотирьох візйонерок одружилися з американцями й живуть в США. Вони ведуть вірцеве життя, цілковито віддані своєму поклонанню дружини й матері. Кончіта має четверо дітей, Марі Льолі - троє, а Якінта - одну. Марі Круз також одружена, живе в Іспанії й має четверо дітей.

(За матеріалами зарубіжної преси)

*Діти Непорочної*



### Дитяча колядка

Нині Рождество Божого Дитяти  
Вкраїнські діти йдуть Його вітати:  
Петрик Йому співає,  
Славко в дудочку грає,  
Настя з Юрком танцює,  
Михасько сам тупцює,  
Маруся плясає  
Дитя забавляє,  
Ля, ля, ля, ля, ля, ля, ля, ля!

Друга громадка там принесла дари:  
Данко овечку, найкращу з отари,  
Яків меду ставляє,  
Клім білий хліб виймає,  
Гриць молока дві діжки,  
Іван з торби горішки,  
Яблучка Юстинка,



*Поява Матері Божої в Гарабандалі*



А сливки Іринка,  
Там, там, там, там, там, там, там, там!

В небі ангели почали радіти,  
Що Христа бавлять українські діти,  
Федь на землю лягає  
Яків з Федем качає,  
Марта плече в долоні,  
Мирон іде на коні,  
Ісусик сміється,  
За бочки береться  
Чоп, чоп, чоп, чоп, чоп, чоп, чоп, чоп!

Каже Ісусик до Божої Мами:  
"Як Мені добре з тими діточками  
З ними Я завжди буду  
Тих дітей не забуду  
І зішлю їм щастя рай  
На їх рідний любий край  
За добре серденько  
Пригорни їх, Ненько,  
Мама, мама, мама, мама, мама!"

*(Мелодія старої колядки "Нині Рождество  
Божого Дитяти")  
"Світ дитини або дзвіночок" 1936р.*





## ХРЕСНА ПРОЩА ДО СТРАДЧА

В одному із Своїх послань до малих душ Ісус зазначає Маргариті, провидиці з Бельгії, що



*Церква Успіння Матері Божої в с. Страдч*

“великим злом того світу є не стільки голод у бідних країнах, як нестача Божого Духу в душах. Кожний отримує завдання, котре зобов'язаний виконати. Допомога бідним - це гідна похвали справа. Підтримувати зголоднілих духовно - це завжди дуже похвально... Правдиву відповідальність несуть ті, хто спраглим відмовляють у Небесному Хлібі, який зміцнює і допомагає переносити будь-яке людське нещастя” (12 жовтня 1977р.).

Нині духовна атмосфера в наших родинах - це суцільна відкрита рана, яка завдає болю кожному її членові. Замість Божого миру, Божого духу, в родинах панує нещастя. В такій ситуації простій людині буває нелегко знайти вихід, тому наш Спаситель так наполягає на поглибленому почитанні Марії, Його і нашої Матері. Без сумніву, ілюкання набожності до Пресвятої Діви Марії - це не миттєва справа, вона вкрай необхідна для спасіння власної душі, для відпокутування за свої власні гріхи та гріхи своєї родини, свого роду.

Без Марії наша дорога до пізнання Божої любові буде довгою, важкою і, можливо, навіть невдалою. Кожна людина рано чи пізно повинна запитати себе: яке ж місце в моєму житті займає Марія, коли Сам Господь постійно нагадує людству про місце, роль і значення Матері Божої в ділі спасіння всього світу на ці останні часи. На щастя, в Україні існують чудотворні місця з'яв Матері Божої, де з якоюсь особливою силою починаєш задумуватися над сенсом свого життя, над любов'ю Отця Небесного. Серед таких мальовничих Марійських місць особливо виділяється Страдецька гора, на якій, за народними переказами, в 13 ст. об'явився Матір Божі і постала перед татарами в обороні

Свого народу як Матір Божі Нерушимої Стіпи...

Наприкінці 20 ст. серед паломників особливого значення в пізнанні Божої Любові та відпокутуванні за власні гріхи та гріхи своєї родини, свого роду набула Хресна Проща на Страдецьку гору. Вся Хресна Проща і Хресна Дорога провадиться і жертвується Отцю Предвічному через душі в чистилищі, але почнімо все спочатку...

Неподалік від Львова (17км) на горі (359м), по дорозі на Яворів розташоване старовинне село Страдч. Історія його заснування сягає ще далеких княжих часів. Одного разу два княжі стрільці з Городка відправилися на полювання. Полюючи за здобиччю, зайшли аж на Страдецьку гору, вкриту на той час густим лісом. Там їх застала ніч, але вони вирішили будь-що ввіймати рися, який ховався у печері. На світанку, коли звір вийшов із печери, стрільці вбили його. Та найбільше їх вразила навколишня краса та річка Верещиця. Невдовзі стрільці

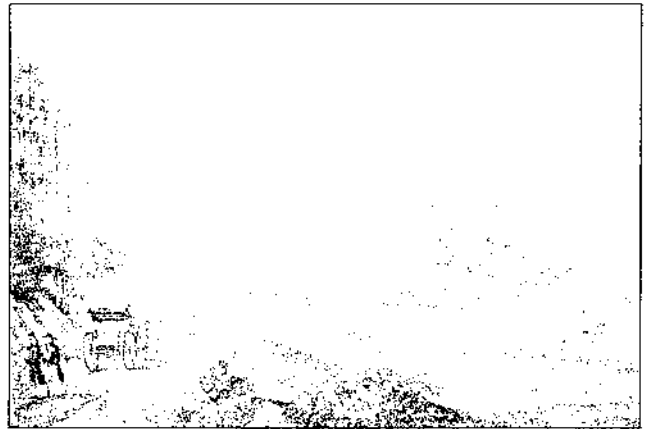


*Вхід у Страдецьку печеру*



оселилися тут, побудували хатину, а опісля невеличку дерев'яну церкву, яка проіснувала до 18 ст. Обслуговувати Церкву запросили ченців, які оселилися в печерах, розкинутих навколо Страдецької гори. Село швидко розрослося і отримало назву Стрілиська. У другій половині 11 ст. до Стрілиська примандрував чернець із Києво-Печерської Лаври. Він зібрав саїтників і розпочав з ними видовбувати в скелі підземний печерний монастир. Таким чином, наприкінці 11 ст. на Страдецькій горі постає Печерська Лавра, яка збереглася донині. У печері є церква Матері Божої Нерушимої Стіни, а за престолом вхід до Печерської Лаври. На престолах були мощі свм. Тимтея. На стінах святилища збереглися дві ікони, висічені у скельних стінах, а саме: ікона Христа Спасителя, увінчаного терням, та ікона св. П'ятниці. "У 1243 році на Страдецькій горі, - пише о. Николай Вояковський у своїй книжці Страдецька гора; Львів, 1939р., - відбулася страшна трагедія. Під час боротьби татар з дружиною Ростислава, хтось з людей, укритих від ворогів в Страдецькій печері, вистрілив з лука у татарина, що проїжджав повз. На жаль, стріла не влучила. Татарин здійняв галас, завернув частину загону, що ішов на поле битви. Так татари випадково відкрили вхід до печери, в якій заховалося біля двох тисяч людей... Татари розпалили вогонь в головному коридорі. Від вогню згоріли всі долівки в келіях і церкві..., від диму подушилися ті, що переховувалися від татар в печері. Ченці, які були в церкві довідалися про страшне катування невинних людей і, пам'ятаючи слова Христа: *"Ніхто не спроможен любити більше, ніж тоді, коли він за своїх друзів своє життя віддає"* (Йо. 15, 13) вийшли у ризах зі свого сховку і спустилися до печери... Поклонившись татарам, просили їх згасити вогонь та не карати невинних за нерозважливий вчинок однієї людини..." Проте татари повбивали і ченців. Відтак перестало існувати село під назвою Стрілиська. Згодом на цьому місці повстало нове поселення під назвою Страдч (*місце терпіння, страждання*). За народними переказами, після страдецької трагедії зійшла з Неба Пречиста Діва Марія та оплакувала закатованих татарамі людей. За іншими народними оповідями, ченці, знаючи про похід татар, попередили людей з села про небезпеку і просили їх сховатися в печері. Проте односельці не послушали священників і більшість з них залишалася на горі. Лише дехто прислухався до порад ченців і разом з ними пішли до печери. Татари, напавши на село, вирізали всіх, спалили дотла будівлі. Спустившись вниз, знайшли й печеру. Та коли намірилися увійти, перед входом з'явилася Матір Божа і Своім плащем, як нерушима стіна, закрила вхід до середини. Звідси, мабуть, і пішла назва Матері Божої Нерушимої Стіни. Татари до смерті перелякалися появи Матері Божої і у паніці відступили.

З тих пір всі навколишні села особливим чином почитають Пречисту Діву Марію на Страдецькій горі. Страдецьку церкву відзначали численні Римські Папи, надавши великі відпусти, а бл. пам'яті Папа



А. Лянгв. Вид на церкву села Страдч, біля Янова, 1823р.

Пій XI грамотою Прот. ч. 2876/36 уділив Страдецькій церкві повний відпуст на кожний день року. Грамотою ч. 4142/36 встановив на Страдецькій горі Хресну Дорогу (*Кальварію*) з Єрусалимськими відпустами. Кожний християнин повинен знати, що Хресна Дорога з Єрусалимським відпустом у Страдчі дає можливість віруючому в будь-який день прийти на прощу, відправити набоженство Хресної Дороги і отримати повний відпуст своїх гріхів. Незважаючи на усякі лихоліття, які пронеслися над Страдчем, це Марійське місце наділене особливими благодатями з Неба. І підтвердженням цьому є безліч ласк зцілень, напевнень християн в наш час. У Львові, в церкві Св. Андрія, утворилася молитовна група, яка щосереди і щосуботи здійснює **Хресну Прощу** до Страдча з благословення відомого на всю Західну Україну о. Порфирія з Дори (*поблизу Яремча*). Саме о. Порфирій, цей дев'яносточотирохлітній монах, сказав пророчі слова про Хресну Дорогу на Страдецькій горі. Він особливо наголосив на тому, що це відпустове місце наділене великими благодатями з Неба, бо саме на тій Страдецькій горі полягло дві тисячі душ, замордованих татарами; у 1941 році цю звірячу від рук енкаведистів були замордовані о. Микола Конрад та дяк Володимир Прийма. І якщо всю Хресну Прощу і Хресну Дорогу жертвувати за душі в чистилищі, то можна випросити у Бога для себе і своєї родини багато необхідних ласк. На Хресну Прощу необхідно йти натще. Та Хресна Проща, яку постійно здійснює молитовна група з церкви Св. Андрія, має свої особливості, бо, по-перше, випрошує всі ласки в Отця Предвічного через душі в чистилищі, через дві тисячі душ убієнних у Страдчі та душі о. Миколи Конрада і дяка Володимира Прийма. У багатьох християн може виникнути запитання, яким чином можна випрошувати ласки у Бога через душі в чистилищі?

Кожний християнин повинен знати, що душі в чистилищі не в змозі зробити що-небудь для себе, для свого спасіння, окрім того, що переносять там важкі терпіння. Душі, що терплять в чистилищі, схожі



## БЛАГОСЛОВЕННА ЗЕМЛЯ

на жебраків; вони очікують, щоб їм хтось з живих подав милостиню у вигляді молитви, доброго вчинку, пожертви... Інколи душам з чистилища доводиться віками чекати на чийсь милостиню, і коли б не молитва Церкви та всього християнського світу за опущені душі в чистилищі, то невідомо, скільки ще перебувала та чи інша душа в тому страшному місці. Бідні душі волають до нас з чистилища і благають, щоб ми, близькі та рідні їм по крові, дружбі, змилювалися над ними, над їхніми терпіннями. З ними і зі Святими в Небі стали ми через Хрест злучені в одне Містичне Тіло Христа, через це можемо і повинні їм допомагати. Найвартіснішою допомогою для душ в чистилищі є відправлена Служба Божа за них.

Окрім Літургії за душі в чистилищі, важливе місце у допомозі душам в чистилищі займає Хресна Дорога. Це набоженство приносить душам в чистилищі велику потіху, коли жертвуємо за них терпіння і смерть Ісуса та криваві сльози Матері Божої Болісної. Дорога християнська душе, знай, що Хресна Дорога на Страдецькій горі допоможе тобі очиститися від перенасичення усім земним, матеріальним, відкриє для тебе сенс земного терпіння, милосердя до ближнього і душ в чистилищі, навчить тебе нести Хрест за свою родину, самого себе через прощу. Там, на цій благословенній горі мучеників, відкриєш для себе, що твоя жертва, щира молитва такі потрібні померлим і живим. Знай, що коли ти помолитимешся за душі в чистилищі та жертвуватимеш за їхнє спасіння прощу та Хресну Дорогу, то і вони ще більше помолитимуться до Божого милосердя за твоє спасіння, освячення, навернення, зцілення, допомогу в матеріальних справах.

Безцінним скарбом є духовний досвід Хресної Прощі на Страдецьку гору молитовної групи з церкви Св. Андрія Отців Василян. Можна лише подивуватися і порадіти безмежному Милосердю Отця Предвічного, яке витворило таку духовну практику для нас. Початок Хресної Прощі розпочинається у церкві Св. Андрія Отців Василян, де вірні моляться на Вервиці до Матері Божої (5-ть десятків загальної Вервиці) і жертвують всю Хресну Прощу і Хресну Дорогу на Страдецькій горі за душі в чистилищі.

По дорозі до Страдча в Рясній-Руській моляться біля фігурки Матері Божої Непорочного Зачаття і просять, щоб Марія благословила їх, їхні наміри, їхню Хресну Прощу та була разом з ними. По дорозі до Страдча відмовляють Вервицю за душі в чистилищі і всі кроки Хресної Прощі жертвують за душі в чистилищі. На Страдецькій горі спочатку відмовляють

Вервицю до Полум'я Любові Непорочного Серця Марії біля каплички Страдецької Матері Божої Нерушимої Стіни і просять Її та дві тисячі убієнних душ, щоб Вони взяли участь у їхній Хресній Дорозі, опісля йдуть до другої каплички Матері Божої і там моляться за ласки на Хресній Дорозі для себе чи своїх ближніх. Поруч з капличкою могила мученика за католицьку віру о. д-ра Миколи Копрادا. Моляться на його могилі, щоб його душа та душі всіх померлих на Страдецькому цвинтарі брали участь у їхній Хресній Дорозі. Опісля йдуть на першу стацію Хресної Дороги. Тексти для Хресної Дороги можуть бути довільними, але все слід жертвувати Отцю Предвічному через душі в чистилищі. За візією

бл. Анни Катерини Еммеріх, коли Господа Ісуса, привели до Ірода, Іван з Пресвятою Дівою Марією і Магдалиною обійшли всі місця, котрими проходив Ісус. Мати Божа часто падала на землю і цілувала ті місця, де упав Її Син. Таким був початок Хресної Дороги і почитання Муки Ісуса ще до того, як вона була сновнена. Таким чином Пресвята Діва Марія, Мати Ісуса, відкрила Церкві нове джерело збирання заслуг Її Сина, як щось найцінніше, що можна було би жертвувати Отцю Предвічному за всіх людей. Тим джерелом є Хресна Дорога. Особливістю Хресної Дороги на Страдецькій горі є те, що вірні кожному дорогою між стаціями омовитвлюють і жертвують Отцю Предвічному через душі в чистилищі в різних намірах, наприклад: "Отче Предвічний, жертвуємо Тобі дорогу між I і II-ю стаціями за

родичів і батьків, померлих і живих, через душі в чистилищі".

На дорозі між стаціями відмовляють *Отче наш, Богородице Діво, Під Твою милість прибігаємо, Слава: І нині.*

На XIV стації жертвують Отцю Предвічному всі кроки Хресної Дороги за душі в чистилищі і відмовляють Вервицю до Божого Милосердя. Опісля відпуст жертвують Отцю Предвічному за душі в чистилищі.

Дорога християнська душе! Коли ти пожертвувала відпуст за душі в чистилищі, твоя душа наповнилася особливим відчуттям Божої Любові і Божої Присутності та усвідомленням цінності Жерти Спасителя. Подякуй Отцю Предвічному за Його дар життя, любові, прощення, відпущування за власні гріхи, гріхи своєї родини та роду. Дорогу додому жертвуй Матері Божій Нерушимої Стіни і молися...

Йосиф ВОРОБЕЦЬ



Внутрішній вигляд храму



## ОДНА ВЕЛИКА СПІЛЬНОТА ЛЮБОВІ



**1. Ваша Екселенціє, насамперед хочу привітати Вас із світлим неповторним Різдвом Христовим. Неповторним тим, що воно відкриває нам двері у третє тисячоліття і стає вершиною цілих епох в історії Церкви. З цієї вершини, як на долоні, можна побачити ціле ХХ століття, у якому ми жили, працювали, у якому народилися. Скажіть, що, на Вашу думку, переважало у цьому столітті: добро чи зло? А відтак, чи у битві між цими двома гігантами Католицька Церква зуміла стати милосердним самарянином, чи пройшла повз скривавлену жертву, як ті біблійні книжники?**

— Дякую за вітання з нагоди Різдвяних свят, які є дійсно дверима у третє тисячоліття широко відчиненими, бо між святкуванням за григоріанським та юліанським календарем Святіший Отець виконає обряд завершення Ювілейного Року народження Ісуса Христа 6 січня 2001р.

Дав би Бог, щоб закриття "святих дверей" базиліки св. Петра було закриттям ХХ жахливого століття, історія якого писалася червоним кольором, кольором крові мучеників за віру в боротьбі добра і зла. І добро завжди міцніше.

Якщо Ви вжили порівняння Церкви з милосердним самарянином, то вважаю, що вона завжди перев'язувала рани на тілі людства і ніколи не питала, як законодавець з притчі: "А хто мій ближній?"

Я пам'ятаю з дитинства, скількох євреїв врятували священики. Цікавить мене доля моїх ровесників, які проживають тепер в Ізраїлі. Після війни через Польщу їх переселили до Ізраїля.

Знавець закону питав: "Хто мій ближній?", а Ісус звернувся з питанням до законовчителя: "Хто з оцих трьох, на твою думку, був ближнім тому, що потрапив розбійникам у руки?"

Справа надзвичайно важлива!

Знавець закону питав про інших: "Хто мій ближній", а йдеться не стільки про інших, але про те, щоби себе зробити ближнім кожному, хто потребує нашої допомоги не тільки матеріальної. Не йдеться тут про те, щоб я знав, кого маю любити, але маю пам'ятати, що всі без винятку мають право на те, щоби їх любили.

Терпіти нужду - є достатньою причиною, щоб показати любов в діянні: "Що ви зробили одному з Моїх братів, ви Мені зробили", - каже Ісус.

**2. У другій половині ХХ століття людство зробило колосальний стрибок у розвитку матеріальних благ. А поряд з цим опустіли храми в Європі, Америці, кількісно розрослися десятки сект. Матеріалізм породив егоїзм, пиху, цинізм, наповнив світ содомськими гріхами. Через це сьогодні здається, що навалі усього цього Церква програла? Як у майбутньому поєднати матеріальне і духовне? Чи повинні вони, взявшись за руки, йти поруч?**

— Знаєте, життя має свою поверхність і свою глибину. То так, як море, на поверхні шторми, урагани, бурі, а в глибині інше життя.

Ніяк не можемо сказати, що Церква програла, то людина зі своїми пристрастями, егоїзмом, пихою та цинізмом програла, а не Церква. Це не християнство втратило цінність, але люди пристосувалися до розвитку матеріальних благ. Відбувається щось подібне до економічної кризи: на базарі бачимо повнісінько різних товарів, що імпортуються у гарних упаковках та мають сумнівну якість. Цей імпортований товар на духовному ринку користується великим попитом.

Пропаговані сектами вартості є привабливими. Гарні гасла, ідеали сектантів - це пастка на душі, особливо молодих, але йдеться про поневолення душі молодої людини, про повну підпорядкованість провідникам сект.

Діяльність сект можна порівняти до паразитів, що чіпляються до здорового організму. Вони не йдуть до невіруючих, однак не мінають голови людей релігійно незрілих.

Сучасна культура просякнута настроями пригноблення, стресу. Адже де вмирає надія, там народжується секта з фальшивою надією, з міражем "штучного раю", землі обітованої. Іноді до сект за допомогою матеріальної допомоги втягують несвідомих.

Еріх Фромм у книжці "Бути і мати" підніс проблеми протиставлення матеріального і духовного.

Поєднання матеріального та духовного, на мій погляд, неможливе. Вони не можуть йти поруч,



горизонтально, лишень ієрархічно, вертикально. Духовне повинно домінувати над матеріальним, інакше людина перетвориться на руїну, котра не старається бути людиною, а тільки мати, більше мати за всяку ціну, з кривдою інших.

**3. Народилася “українська” Римо-Католицька Церква. На Україні чути Божественну Літургію римського обряду на українській мові, хоча більшість Служб Божих правиться польською навіть там, де нема поляків або їх зовсім мало. Чи не тому у свідомості багатьох людей міцно закріпився вираз це “польська Церква”. Як Українська Католицька Церква римського обряду розв'язуватиме цю проблему у ХХІ столітті?**

– Прикметник “українська” чи “польська Церква” заперечують назві “католицька”, з другого боку, зміст слова “католицький” не зникає з того, що є в культурі “українське” чи польське” і треба це мати на увазі, коли чуємо такі назви. До війни були та й є досі поляки греко-католики, і не повинно дивувати, що є також українці римо-католики. Якщо хтось каже, що українець мусить бути православним чи католиком східного обряду, то це ігнорування свободи людини, або ще гірше - прояв духовного расизму, який взагалі не сумісний з християнським духом.

У ХХІ столітті Церква римського обряду з пошаною до людини, її культури, в якій вона живе, буде формувати “расу” дітей Божих в різноманітності та різnorodності - це принципи Вселенської Церкви.

Важко прогнозувати, якою буде Римо-Католицька Церква у ХХІ столітті. На мою думку, вона не буде масовою, але якісно буде спільнотою переконаних свідків.

**4. Чи можуть дати спільні плоди дві гілки одного дерева - греко і римо-католицької Церкви?**

– Святіший Отець порівняв Церкву з організмом, який дихає двома легенями, але має одне серце. Різні зовнішні інфекції можуть спричинити астму легень, чи аритмію серця.

Необхідно перейматися екологією духа. Дві гілки одного дерева будуть плідними, якщо розростатимуться не стільки вишир, скільки вгору до сонця. Не може одна гілузка сказати іншій: “Ти чужа!” Адже вони ростуть з цього самого стовбура, ці самі мінеральні соки черпають із коренів.

Сумно було б, якщо б на цих гілузках були б тільки гарне крилате листя - Ісус очікує плодів.

Римо-Католицька Церква присутня на всій території України. Цей факт є лише відповіддю на потреби віруючих римо-католиків, які проживають на теренах сучасної України впродовж століть або опинилися тут внаслідок внутрішніх міграцій, особливо після II світової війни. Багато з них усвідомлюють національну приналежність як українську. В минулому процес денационалізації відбувався насильно.

Розмови про експансію католицизму чи Ватикану на Східну Україну, як на канонічну територію православ'я, це звичайна демагогія.

В багатьох римо-католицьких храмах відправляють Службу Божу для греко-католицьких громад їхні священники. Сумніву про спільні плоди не може бути.

**5. Хоч вже немало написано про екуменізм, але це поняття по-різному трактується різними священиками - аж до організаційного об'єднання Церков різних обрядів. Образно кажучи: чудові пелюстки великої “квітки” зводяться до однієї, але дуже великої пелюстки. Чи не буде через такий екуменізм ця “квітка” позбавлена краси, своєрідності, неповторності від багатства “пелюсток”? Хіба замало для екуменізму мирно співіснувати, поважати один одного. Що таке екуменізм у розумінні Святішого Отця?**

– Звучать у пам'яті слова одного екуменічного гімну: “У Христі немає ні Сходу, ні Заходу. В ньому немає ні Півдня, ні Півночі, лише одна велика спільнота Любові по всій землі, яка довга Вона і широка”.

“У Христі” - значить існує одна для всіх дорога до єдності з Ісусом. Якщо всі будуть близько з Ісусом, будуть близькі один до одного, то проблеми розколів зникнуть.

Штучне об'єднання Церков неможливе. Як зазначає II Ватиканський Собор: “Об'єднати всіх християн в одній і єдиній Церкві Христовій перевищує людські сили та спроможності” (Декрет про екуменізм, 24). Зображення християнства як багатьох пелюсток однієї квітки асоціюється мені з потребою добрих садівників, пастирів, архиєпископів...

У розумінні Святішого Отця екуменічна дія не може бути інакшою, як вповні вірна правді, що її ми прийняли від Апостолів та Отців. Він часто підкреслює: “Те, що єднає, більше від того, що нас ділить”.

**6. Влітку 2001 року в Україну має завітати Папа Римський. Розкажіть нам про цю подію.**

– Кожна апостольська подорож Святішого Отця приносить щедрі плоди. Прибуває Він в Ім'я Господнє, прагне молитися з усіма християнами, зустрітися з усіма людьми доброї волі.

*Діми Генорочної*





Ми переконані, що не тільки католики, але і всі люди будуть очікувати візиту Святішого Отця з великою повагою і прагненням, щоб як Христовий посланник Любові та миру приніс всім Боже благословення. Паломництво Апостола Христової Правди і Любові приносить всюди мир і надію, навчає добром долати зло.

Однак Папа має харизму здобувати прихильність і серця всіх, підкреслюючи: "Ми не можемо стати перед Христом Господом поділені в історії".

Не можемо порівняти – як це чинять журналісти – паломництво Папи до України з візитом Його в православну Румунію, зокрема з деякими конфесійними труднощами.

Конфесійна поляризація представляється інакше в Україні, ніж ми звикли думати.

Дозвольте навести інформацію із російської католицької преси, тижневика "Свет Евангелия":

"Україна - найбільш протестантська?"

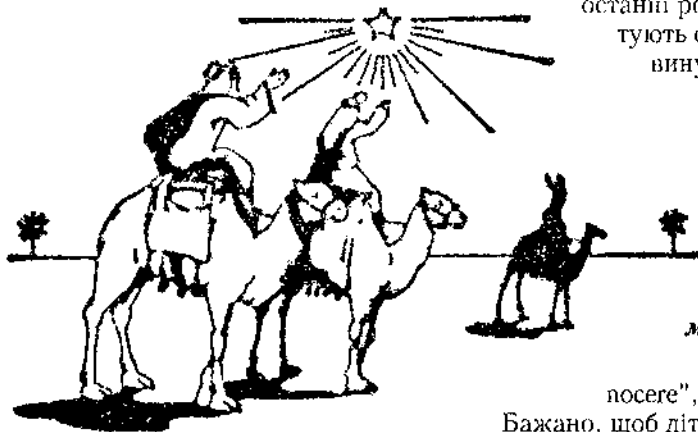
За інформацією відділу зі справ релігії Донецької області Україна сьогодні найбільша у Східній Європі протестантська держава.

Ще за часів радянської влади на території України проживало більше 50% усіх християн-баптистів і більше 70% усіх п'ятидесятників колишнього СРСР. Сьогодні майже кожен третій віруючий українець є членом однієї з протестантських організацій, зареєстрованих у цій країні.

Упродовж багатьох століть у країні переважали православ'я та католицизм. На початку цього року понад 70 % релігійних організацій, зареєстрованих в Україні, належать саме до цих християнських конфесій. Однак чималий вплив у сучасному українському суспільстві мають і протестанти.

Приміром, баптистське братство, яке налічує в Україні понад дві з половиною тисяч громад, є найбільш авторитетним у Європі серед інших баптистських центрів. За останні роки українські протестанти усе частіше репрезентують свою країну перед урядами і громадами найрозвинутіших країн Європи й Америки."

("Свет Евангелия", № 4/2000 с. 8)



**7. Вже у першому десятилітті третього тисячоліття діти, які народилися за часів незалежної Української держави, стануть дорослими молодими людьми. Щоби Ви побажали тим, нині ще малим українцям, які живуть з молитвою, вірою у доброго Бога?**

– Є такий принцип в медицині "primum non nocere", якого треба триматись: "передусім не зашкодити".

Бажано, щоб діти через батьків не успадкували тягара минулого, а росли як покоління майбутнього без упереджень, з мудрістю і любов'ю в серці.

А такими вони будуть, якщо, як ви сказали, житимуть з молитвою і вірою у доброго Бога. Я хотів би побажати, щоби діти залишилися дітьми в духовному євангелічному значенні, щоб не стали дорослими з їхніми поганими рисами характеру та ставленням до життя.

"Коли я був дитиною", - кажемо про минуле, а Євангеліє говорить про майбутнє: "Коли я буду дитиною". Йдеться про серце дитини, душу дитини, очі дитини, сумління дитини. В дитині залишилось щось з втраченого раю. Одним словом, бажаю, щоб були завжди дітьми Непорочної.

**8. Знаємо єпископа Станіслава Падевського як цікавого і глибокого християнського письменника, автора книг "Стати на сторону Духа", "Одинадцять заповідей". Які Ваші нові задуми? Чи написані Вами сторінки, які складуть нову творчу працю - книгу у новому році.**

– Коли наближався ювілейний рік – 2000 від народження Христа, що явився мені як Рік Христа, а це викликало думку роз'яснити символи Христа, в яких міститься ціла христологія - тайна Ісуса Христа. Таким чином виник цикл тем "Символи Ісуса", що з'явився в "Газеті Парафіяльній", а тепер в книжковому оформленні. Мені дуже залежить на цьому виданні з огляду на євангелізацію, бо Христос перебуває у центрі віри, Церкви і життя християн. Тлумачення символів може наблизити до таємниці, підняти завісу таємниці Ісуса, який носить у собі те, що Божественне, і те, що людське, сприятиме інтенсивній любові до Спасителя, без котрого не зрозуміємо нічого, ні життя, ні світу, ні себе.

Цікаво, як сприймуть книжку читачі?

Бесіду з єп. Станіславом Падевським провів Роман Брезіцький



## ХРИСТОС І ВІЧНА БАТЬКІВЩИНА

На дереві нашої віри нерідко поряд з чудовими квітами з'являється й сухе галуззя.

Хтось поділив християн на три категорії. Існують християни тільки охрещені, вони називаються християнами за метрикою, але їхнє життя є зовсім нехристиянське. Це, власне, ті сухі галузки на дереві Церкви. Далі християни щонеділі. Це такі, що у неділю зодягаються у чудовий одяг, із молитовниками ідуть до церкви. Але повернувшись додому, скидають із себе святкові шати і упродовж 6 днів перестають бути християнами. Це ті галузки, які поступово вимирають. Проте, слава Богу, є ще третій вид християн. Це християни щодня, котрі не тільки ходять до церкви, але пристосовують своє життя до волі Божої.

Озираючись довкола, браття, запитаємо себе: чому ми такі слабкі? Відповідь однозначна: тому, що мало серед нас християн на кожний день, котрі повсякденну працю могли би наситити духом недільного католицизму, котрі би щоденно знаходили силу для душі у вірі, виявленої у неділю в церкві; котрі б любили Бога, виконували свої обов'язки, які приносять їм день, поборювали спокуси, котрі б відпочивали із словами: *"Господи, чи сьогодні я добре прожив день, щоб мною раділо Твоє Серце..."*

Христе Господи, Царю вічної Батьківщини, навчи нас такого християнського життя!

Дорогі брати! Чому між нами так мало християн на кожний день? Тому, що не вміємо дивитися на вічне життя так, як дивилися на нього святі. Не вміємо дивитися на Бога, на земне і вічне, на небо очима святих, не маємо віри святих.

Коли на нас сипляться спокуси, неначе тяжкі брили каміння, не вміємо скерувати свій погляд до неба, як святий первомученик Степан.

Дорогі браття, пам'ятаймо, святі були такі ж люди, як і ми, вони мали те саме тіло, переносили ті самі труднощі, їх оточували такі самі люди, вони мали такі самі можливості поборювати спокуси, як ми...

Однак, вони відрізнялися від нас. Усе своє життя пам'ятали: хто такий Бог? Яка ціль земного життя? І що таке життя вічне? Коли відчували тягар життя, "дивилися у небо і споглядали хвалу Богу й Ісуса по правиці Його". Ми легко падаємо, бо інакше, ніж святі, думаємо про Бога, про життя земне, про життя вічне.

Яке наше уявлення про Бога? На жаль, багато людей сприймають Бога - як щось велике, чудове, повне маєстату. У неділю віддаємо Йому честь, але поза тим, вдома, на роботі про Нього ніхто не думає.

Дорогі браття! Святі думали інакше! Чи Бог далеко? Зовсім ні. Він між нами, всюди! Де б не були, ми є в Ньому, ніде не можемо заховатися від Його погляду!

Прикрощі, труднощі, неприємності, породжують нарікання: *"Мій Боже, неваж я заслужив це?"*

*Чому мене караш?"* І, може, навіть відходимо від Бога. А святі? Вони у всьому бачили волю Божу.

Нарікаємо під час хвороби або невдачі. А святі? Цілували караючу долоню: *"Отче, Ти карай, пали - тільки у вічності будь милосердний"*.

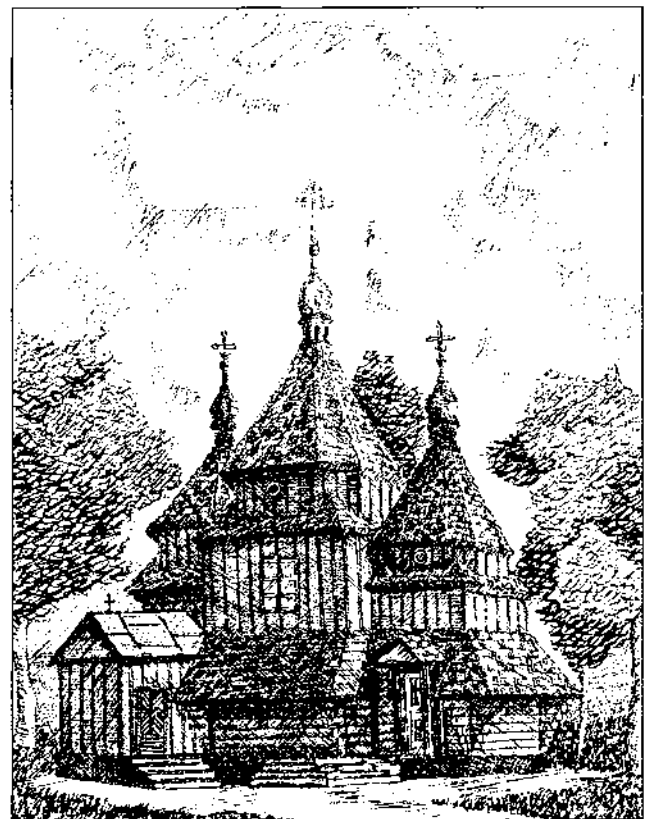
Нарікаємо на клопоти із хворим! Який він нестерпний! А святі? *"Та людина є братом Христовим, що роблю для нього - роблю для Бога!"* - говорили, цілючи рани хворих.

О, так, браття, ми зовсім по-іншому думаємо про Бога, ніж святі.

А яке маємо уявлення про життя? Що для нас життя? Для одних - це гонитва за приємностями. О, як мудро сказав один старець, коли лікар призначив йому лікування: *"Бачите, лікарю, людина дивна істота: у молодості я віддавав життя за гроші, а на старість дав би гроші за життя!"*

Так, справді! Ми завжди незадоволені. Ми схожі на робітника з китайської притчі.

Втомлено він довбав каміння, заробляючи на своє сіре життя. Якось повз нього проїжджав імператор. Він їхав на великому слоні, під золотистим балдахіном, у коштовній короні, а за ним тягнувся кортеж. Бідний каменярь зітхнув: *"Ох, як би я був імператором!"*



Р. Петрик. Церква Св. Йоана Богослова, XVIIст.  
с. Скорики на Тернопільщині

*Діти Непорочної*



І диво, у ту ж мить він став імператором! Сидів під золотистим балдахіном, був володарем мільйонів. Але сонце сильно припікало й імператор дарма витирив піт з чола. Розгнівався, що сонце сильніше за нього і закричав: *"Хочу бути сонцем!"*

І одразу став сонцем. Плив по небосхилі. А спека стояла така, що люди ледве дихали, трава зів'яла, земля почала тріскати. Така влада подобалась сонцю, але несподівано надійшла велика чорна хмара й сонце не змогло пробитись через її заслону. Воно розгнівалось і крикнуло: *"Хочу бути хмарою!"*

І стало хмарою, котра у гніві проливала великі потоки води на землю. Вода затопила будинки, поглинула людей. І тільки скеля стояла непорушно. Хмара зі злістю закричала: *"Що? Така скеля сміє мені чинити опір? Хочу бути скелею!"*

І стала скелею. Була щаслива. Розпростерлася гордо, кпинучи зі сонячної спеки, з бурі й дощової зливи. Та одного разу прийшов чоловік і почав довбати скелю. *"Той каменяр сильніший за мене? Хочу стати ним!"* І в ту ж мить став каменярем, довбав каміння і більше не нарікав на свою долю.

Так, браття, ми нарікаємо на життя. А святі думали інакше!

Для них життя - це велика загадка, яку, щоб розв'язати, потрібно щодень працювати. Для них життя було великою скринєю для скарбів, яку кожний одержав у мить свого народження і яку до смерти повинен наповнити! Деякотрі заповнюють її мотлохом, котрий сточить іржа і міль. Святі заповнюють її скарбами вічними. Вони не згадували, *"як було колись"*, не тремтіли від думки, *"що буде далі"*. Для них одне лиш важливе: *"Як сьогодні, у цю годину, у цю хвилину, я можу сповнити волю Божу? Що зробити для життя вічного?"*

Так переходимо до третього питання, від якого залежить все. Як я уявляю вічне життя?

Що ми знаємо про вічне життя в небі?

Знаємо, яке уявлення про небо мали апостоли. Що додавало сили Петрові, коли його розпинали на хресті вниз головою? Що додавало сили Андрію, що з радістю обіймав хрест, на якому мали його розп'яти? Що дало силу св. Павлові, коли згинав голову під мечем? Думка про вічне життя! Вони бачили відкрите небо й Христа - Царя вічної Батьківщини, що сидить по правиці Отця.

Знаємо, як уявляли собі небо мученики. Біля них лютували дикі звірі, а вони чули тиху небесну мелодію. На них кидалися тигри, леви, а вони бачили відкрите небо і Христа - Царя вічної Батьківщини, що сидить по правиці Отця.

Знаємо, як уявляли собі небо святі. Часто зводили очі вгору й говорили: *"Огиду викликає в мене земля, коли дивлюся в небо!"*. Перетерпіли багато труда, але сльози, піт тепер перетворилися на чудову перлину в небесній короні. За те варто боротися!

А ми? Молимося щоденно: *"Очікую воскресіння мертвих"*. Знаю, браття, що молитесь.

Але чи віримо непохитно, що існує життя вічне?

Скажете, напевно, браття, що в гробі все гніє, розсінається, як же може повстати нове життя?

Могла б теж сказати личинка, яка восени поринає у сон і всю зиму лежить нерухомо у своїй *"труні"*. А навесні вилітає чудовий різнобарвний метелик. Хоронять мого батька, засипають землею могилу моєї дружини, та чи говорю: життя вічне існує? Довкола мене гріхи, гнуса під їх тягарем, але чи втішаю себе: життя вічне існує?

Бо якщо його немає, тоді світ безглуздий! Тоді кожен може красти, брехати, гонитися за приємностями! Якщо немає життя вічного, тоді Бог жорстокий, тоді Бога немає, бо Він не міг нас сотворити тільки для нужденного дочасного земного життя!

Браття, не обурюйтеся, але св. Павло теж так говорив: *"І коли б я боровся з звірями в Єфесі як людина, то що мені з того? Коли ж мертві не воскресають - їймо й піймо, бо завтра ми помremo" (I Кор. 15, 32).*

О, браття, святі вірили у життя вічне! Для них життя вічне було правдивим життям, а життя земне тільки його тінню. Життя вічне було для них великою книгою, а життя земне тільки вступом до неї. Життя вічне було правдивою батьківщиною, а життя земне - *"долиною сліз"*.

Що станеться з нами через п'ятдесят років? Будемо вдома, у вічній Батьківщині, і тоді неначе вві сні пригадуватимемо земне життя. Чи було тяжке, чи нове радості, але залишиться неначе сон.

Все наше життя виявиться нам в іншому світлі. Ти довго мучився під тягарем неволі, терпіння, але тепер бачиш, що варто було ще більше терпіти для Бога. Існує тільки одне *"але"*, тоді жаліти буде запізно. Тепер ще непізно! Ще непізно навчитися великої мудрості! Ціле життя, всі свої вчинки посвятити досягненню вічного життя.

Для кожного життя є мучеництвом. Хтось терпить, нарікаючи, а хтось, як давні християнські мученики, серед мук дивиться вгору і бачить відкриті небеса й Ісуса, що сидить по правиці Отця.

Хтось може бути мучеником без заслуг, якщо скрегоче зубами і ледве животіє. А хтось через свої терпіння заслужить вінця вічної слави. Мучеників убивали, каменували, але чи перемогли? О, ні! Це вони перемогли, ціною страшних мук, але перемогли!

Дійшли до Отця Небесного, до Христа Царя.

Христе Царю, Ти Цар вічного життя, а ми хочемо бути Твоїми підданими! Хочемо бути християнами, котрі пам'ятають за будь-яких обставин, що Бог нас призначив для вічного життя і там чекає нас, тільки треба витримати! Так, витривати! Працювати, поки є час! Поки є світло! Поки сонце не зайде за гори...! Бо якщо зайде, вже більше не з'явиться!

Пам'ятаймо про це, браття!

о. Петро Гериліук-Купчинський, ЗСД

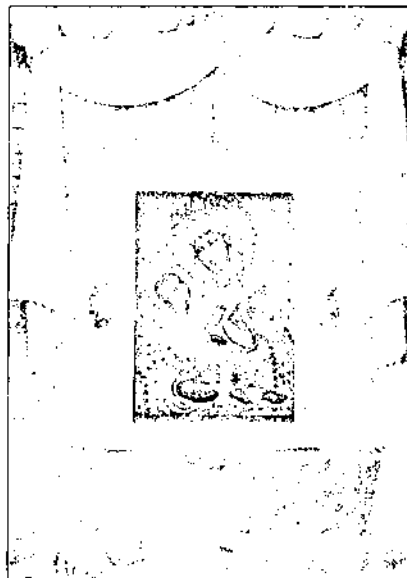


## ХОЛМСЬКА МАТЕРІ БОЖА

З великою радістю та щастям зустріли християни східного візантійського обряду повідомлення, що знайшлася ікона Холмської Матері Божої, напевно, одна з найстаріших, яку привезли в наш край ще до Хрещення України-Русі, тобто понад тисячу років тому. В першу чергу це дуже важливо і потрібно для молодого покоління холмшан, що народилися на Україні після закінчення Другої світової війни. Це приємна звістка й для людей старшого віку, яких змусили покинути свій рідний, споконвіку етнічний край під загрозою смерті чи тюремних ув'язнень. Найстрашніші часи вони пережили, коли проводилася горезвісна операція "Вісла", задумана і спланована в Москві, та проведена каральними органами прокомуністичного польського уряду. Вони ставили собі за мету вигнати з теренів Холмщини, а також Лемківщини, Західної Бойківщини та Любачівщини всіх українців.

Не оминуло це й старовинну чудотворну ікону Холмської Матері Божої та її храм. Доля ікони не була відомою понад півстоліття. Вона знайшлася і тепер перебуває в Луцьку, в музеї, де її реставруватимуть. На жаль, на батьківщину, в Холм, повернутися поки що не може, бо місто тепер на території Польщі, а між Луцьком та Холмом пролягає державний кордон. Зрештою, ще й тому, що етнічних українців там майже немає, їх примусили покинути рідний край. Віримо, що настануть кращі часи. Звичайно, ніхто не збирається переглядати і пересувати кордони та й для

Христової віри кордонів немає. Храм у візантійському стилі в Холмі зберігся, але не знаємо, в якому він стані. Це пам'ятник архітектури з християнських княжих часів і повинен охоронятися державою. Віддаль від Луцька до Холма незначна, і кордон з часом не стане на заваді релігійним святкуванням та прощам-відпустам.



Ікона Холмської  
Матері Божої

А тепер про історію образу Холмської Богоматері. Холмський катедральний собор Різдва Пресвятої Богородиці віддавна славився цією чудотворною іконою Пресвятої Діви. Образ, за переказами, намальовано на кипарисовому дереві у візантійському стилі ап. Лукою. Привіз ікону з Константинополя князь Володимир у 980 році ще до Хрещення України-Русі і віддав його для майбутнього храму, що мав бути побудований в честь Богоматері на Белзькій землі, недалеко від майбутнього

Холма. Ікона намальована на трьох кипарисових дощечках. Ісус сидить на правій руці Богоматері. Вираз Його обличчя та обличчя Марії свідчать про велику любов Сина, про доброту та ласку, що надихає до широї молитви.

Коли в 1259 році до Холма підступили татари на чолі з ханом Бурундаєм, вони не змогли здобути міста, про що розповідає *"Акафіст на честь Холмської Богоматері"*. Холмську землю та її народ нещадно нищили "вогнем і мечем", нікого не жаліючи. В той грізний для міста час, коли йому загрожувало неминуче падіння, *"бо вже зовсім не було сил, щоб оборонятись"*, мешканці на чолі з духовенством взяли дорогоцінну ікону Богоматері і носили її довкруг храму Різдва Пресвятої Марії, слізно та щиро молячись за спасіння міста та собору. Вислухала Мати Божа їхні молитви та благання і *"дивним видінням"* налякала ворогів, які в паніці покинули Холм і кинулися тікати. Місто і храм було врятовано.

Не раз нападали татари на Холм і навколишні землі, руйнували місто та собор, викрали з чудотворної ікони дорогоцінні ризи, навіть частково знищили образ. Траплялося так, що ікона зникала, потім її знову знаходили і урочисто вносили у відбудований храм.

Саме так було у 1261 році. Через сто років ікону, знайшли і урочисто занесли у храм. Відступили татари від Холма на чолі з ханом Бурундаєм, бо вислухала Богородиця благання народу, заступилася, налякала ворогів дивним видінням.

Польський король Ян Казимир неодноразово брав

*Діти Непорочної*



ікону на битви з татарами і завжди перемагав. Побував цей образ у Львові, Любліні та Варшаві, звідки знову повертався до Холма у свій храм. В честь цих перемог у Холмському храмі Пресвятої Богородиці була встановлена срібна барельєфна дошка.

Єпископ Яків Суша у своїй праці *"Фенікс"* (1684 рік) перелічує чуда, пов'язані з цією іконою, кількість яких досягає 704. Найважливіші з них тісно пов'язані з храмом. 6 грудня 1416 рік - Олександр Олехно перевів своє військо через ріку чудесним чином. 1642 рік - Микола Петрович прозрів. 1646 рік - до Параски Яцек повернувся дар мови. 1652 рік - польський король Ян Казимир змігся від важкої хвороби...

Урочиста коронація образу відбулася у вересні 1761 року. Її здійснив єпископ Холмський Максимілян Рило. Напередодні Першої світової війни чудотворна ікона була у холмському храмі. Тоді ці землі належали до Царської Росії. Під час війни Росії з Австро-Угорщиною при відступі російських військ з Карпат ікону з

Холма забрали і вивезли в Малоросію, можливо, до Ростова чи його околиць. Детальних і правдивих відомостей не маємо. На початку 20-тих років XX століття ікона повернулася в Холм, на батьківщину. Саме тоді був підписаний Брестський договір про встановлення кордону між новоствореною Польською державою та Радянською Росією. Знову почалися гоніння вірних візантійського обряду на Холмщині. Витримала і перенесла це ікона Холмської Богоматері. До 1939 року і на початку 40-вих років при архієпископі Іларіоні вона була в рідному соборі, а пізніше її не стало. Доля її була невідомою понад півстоліття.

Найстрашніші часи для Української Церкви східно-візантійського обряду настали тоді, коли до влади як на території Польщі, так і Радянської України прийшли безбожники більшовики. Наша Українська Греко-Католицька Церква була для них найбільшим ворогом і її треба було повністю знищити, а відтак й нашу культу-

ру і національну свідомість. Але цього не сталося, бо Божа воля була зовсім іншою, і комуністична система знищила сама себе.

Стоїть храм в Холмі і поволі, як і Христова віра, відроджується. Він чекає на праведних християн до спільної молитви та на чудотворну ікону Холмської Богоматері.

Повернення ікони в рідний край, а з часом і на Холмську гору, напевно, стане великим чудом початку XXI століття, на порозі третього тисячоліття християнської віри на землі.

На закінчення наведемо слова із молитви Холмського митрополита Іларіона (*Івана Огіска*) за святу Українську Церкву та за наш народ:

"Подай усім нам долю щасливу, бережи український народ від біди та печалі і пошли йому святу єдність в думках та ділах.

Навчи нас, милостивий Боже, правдиво любити свою Батьківщину і її добро ставити понад добро особисте.

Не карай нас більше Своєю святою Десницею за наші гріхи та провини незчисленні, бо вже сил немає терпіти, і нашими гіркими слізьми покрилася вся наша земля.

Бережи нас, Боже, на всіх путях наших своїми святими ангелами, щоб нічого злого не встигли зробити напасники, а сили беззаконня не змогли нам шкодити.

Господи наш справедливий, зупини неправду та ворожнечу між народами і пошли світові довгожданий мир."

Йосип Саяк



Загальний вид на катедрu в Холмі





## Серце за серце

**Про визволення від  
алкогольної залежності**

Прошу про молитву до Найсвятішого Серця Ісуса за визволення від алкогольної залежності моєї дочки С., яка не в змозі порвати з цим злом. Через це страждають всі: і зять, і донька, і внуки, бо в сім'ї панує зло, постійні чвари, ніхто з них не ходить до церкви, тим більше до Св. Сповіді та Св. Причастя. Остання моя надія на милосердя Божого Серця.

С.Д.

**Ісусе, покладаюся на  
Тебе!**

Прошу про молитву за посередництвом Степана Навроцького до Серця Ісуса та Непорочного Серця Марії про здоров'я для моєї матері. Єднаюся духовно в молитві в намірах усіх, хто прибігає до Двох Найсвятіших Сердць.

Р.Д.

**Обіміть мене молитвою!**

Благаю, обіміть мою сім'ю молитвою до Найсвятішого Серця Ісуса про звільнення мене від страху перед катастрофою, котра може відбутися в моїй родині. Помоліться за мир і спокій в моїй сім'ї, про звільнення мого чоловіка від пияцтва, про примирення між мною і моїм батьком, який вже на схилі віку постійно конфліктує зі мною і ні з ким з близьких не рахується.

А.М.



**Ісусе, Маріє, переімени нашу  
родину!**

Прошу про молитву до Найсвятішого Серця Ісуса і Непорочного Серця Марії за посередництвом Св. Терези від Дитятка Ісуса про переімену духовної атмосфери в нашій сім'ї. Мої батьки стають щораз нестерпніші, постійно між собою сваряться, зненавиділи один одного. І все це відбувається на очах малих дітей. Що з них виросте, коли в сім'ї лише сварки, заздрість, прокльони і пенависть.



**Ісусе, Маріє, переімени нашу  
родину!**

І.Р.

**Ісусе, вилікуй нашу маму!**

Просимо про молитву до Найсвятішого Серця Ісуса і Непорочного Серця Марії про ласку зіцлення для нашої мами. Ісусе, вчини чудо, зіцли нашу маму, вплий надію в наші серця.

Діти

**Маріє, молися за нашу  
сім'ю!**

Прошу про молитву до Непорочного Серця Марії за збереження нашої сім'ї в мирі, любові та злагоді. Мої діти щораз більше стають байдужими до віри, до родичів. Я дуже боюся, щоб вони не зішли на погану дорогу.

Маріє, благаю Тебе, напевно моїх дітей до Бога!

О.К.

*Дорогий читачу! Просимо Тебе, відразу ж після прочитання цієї рубрики помолися за всіх тих, хто звернувся до нас з проханням про молитву.*

**Молитва**

Господи Боже, просимо Тебе, щоб діти завжди шанували та любили своїх батьків, а ті, щоб з цілого серця любили своїх дітей.

Просимо Тебе за всіх дітей і за молодь з сімей, в котрих багато проблем: незгоди, обмови, зрада, пияцтво, духовні та матеріальні труднощі.

Просимо Тебе, щоб Ти взяв їх під Свою особливу опіку і щоб вони отримали належне виховання.

Дякуємо Тобі, Господи, за всіх людей, які жертвують ближнім щось велике або мале.

Просимо Тебе, Господи, допомагай нам завжди дотримуватися в нашій родині та суспільстві Твоїх святих заповідей. Амінь.



З Різдва Христового  
Святий Йордан  
і Новий Рік

*Діти Непорочної*



## БОГОРОДИЦЕ ДІВО...

Богородице Діво, радуйся, благодатна Маріє, Господь з Тобою. Благословенна Ти між жінками і благословенний плід лона Твого, бо Ти породила Христа, Спаси, Ізбавителя душ наших.

(Свята Маріє, Мати Бога, молися за нас грішних тепер і в годині смерті нашої. Амінь).

### Як сумно

Мільйони католиків промовляють "Богородице Діво", однак багато з них роблять це так погано, сумно, чи не так? Вони повторюють цю молитву з поспіхом, навіть не задумуючись над словами, що їх вимовляють. Таким чином, вони позбавляють Божу Матір великої радості, котру легко могли б їй дати, а себе — чудесних ласк, якими Вона бажає їх обдарувати.

Одне добре проказане "Богородице Діво" наповнює серце нашої Владичиці насолодою і здобуває для нас невимовно великі ласки. Одне добре проказане "Богородице Діво" дає нам більше ласк, ніж безліч промовлених недбало.

### Чи це важко...

Добре проказувати "Богородице Діво?" Нема нічого легшого. Усе, що потрібно — це знати вартість цієї молитви і розуміти її красу. Св. Ієронім каже: "Краса, котра міститься у "Богородице Діво" є такою піднесеною і чудесною, що ані жодна людина, ані ангел не можуть повністю її збагнути". "Богородице Діво" — це немов би копальня



золота, з якої ми завжди можемо черпати дорогоцінний метал, але ніколи не вичерпаємо його.

Св. Тома Аквінський, "наймудріший зі святих і насвятіший з мудрих людей", як про нього казав Св. Лев XIII, проповідував в Римі на тему "Богородице Діво" впродовж 40 днів, а народ слухав його, перебуваючи в екстазі.

Отець Суарез, святий і вчений ісусівець, помираючи, заявив, що він віддав би усі мудрі книжки, котрі написав, всі життєві труди за вартість одного "Богородице Діво".

Св. Мехтильда, вибрана почитателька нашої Владичиці, одного разу намагалася скласти гарну молитву на честь Матері Божої. Богородиця з'явилася їй з написом

на грудях "Радуйся Маріє, повна благодаті" і промовила до святої: "Відмовся, дорога дитино, від своєї роботи, бо жодна молитва, яку ти складеши, не дасть мені радості і задоволення, як "Богородице Діво".

Один побожний католик завжди знаходив неймовірну радість у молитві "Богородице Діво". У відповідь Пречиста Діва Марія з'явилася йому і, усміхаючись, звістила день і годину смерті, а згодом подала найсвятішу, щасливу смерть. Після смерті на його устах виросла прекрасна біла лелія, на пелюстках якої виднілися слова молитви "Богородице Діво".

Про подібний випадок розповідає Кесарій. В одному монастирі жив покірний і святий брат.



Його бідний розум і пам'ять були настільки слабкими, що він міг повторяти лише одну молитву "Богородице Діво". Та він не залишився без небесної нагороди.

Ці наведені факти, як і багато інших, показують нам, наскільки приємні Марії слова молитви "Богородице Діво".

### Чому "Богородице Діво" має таку цінність?

Кожного разу, як проказуємо "Богородице Діво", ми повторюємо слова, котрими Св. Арх. Гавриїл привітав Марію в день Благовіщення, коли Вона стала Матір'ю Божою і Царицею Неба. Океан ласки і радості наповнив душу Марії у цей момент.

Коли проказуємо "Богородице Діво", ми заново жертвуємо усі ці ласки і радості нашої Небесній Матері, і Вона приймає їх з величезним задоволенням.

Одного разу наш Господь попросив Св. Франциска щось Йому пожертвувати. Святий відповів: "Дорогий Господи, я не можу дати Тобі нічого, бо я вже віддав Тобі все — всю мою любов." Ісус усміхнувся і сказав: "Франциску, дай все знову і знову. Це принесе Мені ту ж насолоду".

Це стосується й нашої найдорожчою Матері. Кожного разу, коли проказуємо "Богородице Діво", Вона приймає від нас ту ж радість і насолоду, котрі отримувала від слів Св. Арх. Гавриїла.

### Пам'ятаймо

Всемогутній Бог дав Своїй Препоблагословенній Матері усю гідність, велич і святість необхідні, щоб величати Її Своєю Найсвятішою Матір'ю. Він дав Їй усю солодкість, любов, ніжність і прихильність, щоб вчинити Її нашою найбільш люблячою Матір'ю. Уся любов матерів цієї землі є нічим у порівнянні з любов'ю, ніжністю і прихильністю Марії до кожного з нас... МАРІЯ Є НАШОЮ СПРАВЖНЬОЮ І ДІЙСНОЮ МАТЕР'Ю.

Так, як діти у турботах поспішають до своєї матері, так і ми повинні прибігати з безмежною довірою до Марії.

Св. Бернард і всі святі твердять, що ще ніде і ніколи Марія не відкинула молитви Своїх дітей на землі. Чому ми, католики, не усвідомлюємо цієї найбільш втішної правди? Чому підкидаємо любов і потіху найсолодшої Божої Матері, які Вона хоче дати нам? Любити Пречисту Діву Марію і довіряти Їй - це бути щасливим на землі і в небі.

### Як найкраще шанувати Марію?

Ми можемо показати Марії нашу любов і

осягнути Її любов і заступництво через просте, але добре відомлене "Богородице Діво". Нема нічого легшого й ніщо більше Їй так не подобається.

### Сила молитви "Богородице Діво"

Доктор Ламмер був відданим протестантом. Якось він прочитав пояснення "Богородице Діви" був настільки ним зачарований, що почав проказувати цю молитву кожного дня. Невдовзі він став католиком, священиком і професором теології у Вроцлаві.

До ліжка важко хворого нещасного грішника покликали священика. Він вперто відмовлявся приступити до сповіді. Як останній засіб священик попросив його помолитися хоч одне "Богородице Діво", відтак чоловік відбув цілу сповідь і помер святою смертю.

В Англії парафіяльного священика запросили відвідати важко хвору протестантку. Вона бажала стати католичкою. Душпастир запитав її, чи читала яку-небудь католицьку книжку. Вона відповіла: "Ні". Все, що знала, це молитва "Богородице Діво", яку вона ще дитиною навчилася від одної дівчинки-католички та яку щовечора проказувала. Священик охрестив її. Окрім того, вона на вернула ще свого чоловіка і дітей.

Св. Гертруда у книжці об'явлень розповідає, що коли ми дякуємо Господу Богу за ласки, які Він дав якому-небудь святому, то беремо участь у цих ласках. Які ж ласки дав Він Своїй Препоблагословенній Матері?

### Пам'ятай...

1. Кожне добре проказане "Богородице Діво" дає найбільшу радість нашої Владичиці.
2. Кожне "Богородице Діво" здобуває для нас чудесні ласки.
3. Кожне добре проказане "Богородице Діво" вартує більше, ніж багато, але проказаних небагато.
4. Кожне добре проказане "Богородице Діво" дає нашої найсолодшій Матері ту ж радість, котру Св. Арх. Гавриїл приніс Їй у величну хвилину, коли Вона стала Матір'ю Бога.
5. Палко просімо Її, коли молимося "Богородице Діво", щоб Вона у відповідь молилась за нас тепер, тобто протягом нашого земного життя і в годину нашої смерті.
6. Жертвуймо наші "Богородице Діво" у єдності з Св. Арх. Гавриїлом і усіма мільйонами "Богородице Діво" проказаних по цілому світі.

Матеріал зібрав і підготував бр. Теодот

*Діти Непорочної*